

๑

ชายหญิงคู่หนึ่งกำลังสนทนากันในร้านอาหาร

“ตอนนี้นัดเปิดร้านจิวเอลรี ทำกับเพื่อนนะคะ เปิดมาได้สักครึ่งปีแล้ว ภาคสนใจบ้างไหม” ปณิศราพูดเสียงหวาน

ชายหนุ่มเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ “ผมไม่ถนัดเรื่องเพชรเรื่องพลอยเท่าไรหรอก แต่จะลองคิดดูแล้วกัน” เขาตอบ

ปณิศราไม่ติดใจ เธอเหลือบมองหน้าคู่สนทนา ไม่เจอภาคีมาร่วมสิบปี แม้เขาจะกลับจากต่างประเทศเมื่อสามปีที่แล้ว แต่ไม่มีเหตุให้ต้องติดต่อกัน เพราะต่างก็วุ่นวายเรื่องงาน กระทั่งเธอเห็นบทสัมภาษณ์เขาในหนังสือเกี่ยวกับการตลาดเล่มหนึ่ง ว่าด้วยผู้บริหารรุ่นใหม่ที่น่าจับตามอง จึงหาทางมาวนเวียนแถวที่ทำงานเขาจนได้เจอกันในที่สุด

ภาคีดูไม่เปลี่ยนแปลงไปนัก แม้ปีนี้เขาจะมีอายุสามสิบแปดปีเต็ม แต่ชายหนุ่มดูไม่เหมือนคนวัยใกล้สี่สิบ ส่วนสูงตามมาตรฐานชายไทย รูปร่างลั่นหัด ตัดผมสั้น นัยน์ตาฉายแววฉลาดเฉลียว และจมูกโด่ง ทำให้ใบหน้ายิ่งหล่อเหลา ผิวขาวเหลืองดูสะอาดด้วยเสื้อผ้าเงินจากบรรพบุรุษ

เมื่อได้พบแล้วชวนให้เธอรำลึกถึงช่วงเวลาที่เคยอยู่ด้วยกัน ตอนนั้น เขาดูจะช่างพูดกว่านี้ อาจด้วยอายุและหน้าที่การงาน หรือประสบการณ์ ในต่างประเทศทำให้เครื่องขริมมากขึ้นก็ได้

“แล้วบริษัทยาภาคเป็นยังไงบ้างคะ ได้ยินว่าโตเร็วขนาดดู
ภาคิแย้มยิ้มเล็กน้อย แต่เท่าที่นั่นหัวใจปนิศราก็ไหววูบ
“โตนะใช้อยู่ แต่คงไม่เร็วขนาดนั้น”

“ขนาดว่ามีหนังสือไปสัมภาษณ์เนี่ยนะคะ” เธอแซว

ภาคิได้แต่ยิ้มชนิดๆ เขาทำธุรกิจเกี่ยวกับระบบซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ เริ่มกิจการเมื่อสามปีก่อน และเติบโตอย่างรวดเร็วจนถูกจับตามอง ชายหนุ่มให้เครดิตหุ้นส่วนชาวอเมริกันเชื้อสายอินเดียที่เจอกันเมื่อเขาไปรักษาตัวที่ต่างประเทศ

ชายหนุ่มยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา ปนิศราชิงพูดก่อน

“ภาคคงต้องกลับแล้ว”

เขาเรียกพนักงานมาเก็บค่าอาหาร ปนิศราเสนอว่าจะจ่ายครึ่งหนึ่ง แต่ชายหนุ่มบอกว่าไม่เป็นไร แม้เขาจะทำตามมารยาท แต่หญิงสาวอดดีใจไม่ได้

“นิตไปไหนต่อล่ะ”

“ว่าจะเข้าไปที่ร้านสักหน่อยนะคะ”

ภาคิพยักหน้า เดินนำออกมาที่หน้าร้าน “ถ้าอย่างนั้นผมไปก่อนนะ”

“คะ” เธอตอบ ความดีใจเมื่อครู่หายวับ คิดว่าชายหนุ่มจะไปส่งที่ร้านแต่เขาก็ไม่พูดอะไร

ชายหนุ่มเดินไปยังที่จอดรถ ปนิศรายืนมองจนร่างนั้นลับสายตา

การได้เจอภาคิอีกครั้งในวันนี้ทำให้รู้เธอว่าเขามีบางอย่างไม่เหมือนเดิม แต่อีกหลายอย่างก็ยังคงชวนให้เชื่อว่า เธอสามารถกลับเข้าไปในพื้นที่เดิมได้ ตำแหน่งซึ่งเคยได้ชื่อว่าเป็นภรรยาเขา

ภาพปนิศรากับภาคิอยู่ในร้านอาหารกระทั่งเดินออกมา หรือแม้แต่

หญิงสาวยื่นมองชายหนุ่มด้วยความอวรณ์ อยู่ในสายตาของชายอีกคน

หลายวันต่อมา ขณะที่ภาคีกำลังขับรถกลับบ้าน ก็ได้รับโทรศัพท์จากปณิศา เธอขอความช่วยเหลือเรื่องรถเสีย เขาดูสถานที่แล้วไม่ไกลนัก จึงขับรถไปรับ ติดต่อหาช่างมาลากรถให้ และไปส่งเธอที่บ้าน เขาได้รับคำขอบคุณพร้อมยิ้มหวาน แต่ไม่มีการชวนให้เข้าบ้าน ทำให้โล่งใจเพราะไม่ต้องปฏิเสธ

กว่าภาคีจะกลับถึงบ้านก็เหมือนาฬิกาบอกเวลาว่าอีกห้านาทีกจะสามทุ่ม เขาชะลอฝีเท้าเมื่อเห็นไฟบูลย์ผู้เป็นบิดานั่งอยู่ในห้องรับแขก ชายวัยหกสิบห้าสวมชุดนอนนั่งดูโทรทัศน์

“ยังไม่นอนหรือครับ”

“ว่าจะไปเดี๋ยวนี้แหละ” อีกฝ่ายตอบพลางถอดแว่น “วันนี้กลับดึกจัง”

“นิตรรถเสีย ผมเลยไปส่งที่บ้าน”

“ทำไมถึงมาตามภาคีล่ะ น่าจะรู้จักช่างนะ”

เป็นคำถามที่ถูกในหลักเหตุผล แต่ภาคีก็พยายามตอบกลางๆ “คงไม่ทันคิดมั้งครับ”

“ภาคีจะกลับไปคบกับนิตรรถหรือ” น้ำเสียงบิดาดูเหมือนไม่สนใจนัก แต่มีประกายในดวงตา

ภาคีเข้าใจว่าบิดาไม่สบอารมณ์สักเท่าไร ชายหนุ่มผ่อนลมหายใจ

“เปล่าครับ ผมกับนิตรรถเป็นแค่เพื่อนกัน ผมขอตัวก่อนนะครับ” ภาคีตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบแล้วเดินขึ้นชั้นสอง

แม้จะกลับร่างลูกชายไปแล้ว แต่ไฟบูลย์ไม่สนใจเนื้อหาในโทรศัพท์ เขานั่งนิ่งและใช้ความคิด

วันนี้เป็นวันเสาร์การจราจรจึงหนาแน่น แม้ว่าเวลาจะล่วงเข้าสองทุ่ม เพราะแท้จริงแล้วเวลานี้คือการเริ่มต้นของนักท่องเที่ยวภาคีขับรถกลับ

บ้าน ผู้โดยสารคือบิดาเขา พอรถแล่นออกจากบ้านเพื่อนของบิดาได้ครู่หนึ่ง ชายหนุ่มก็คิดว่าควรมีคำถามเสียที

“พ่อมีอะไรจะพูดกับผมหรือเปล่า”

ไพบูลย์เลิกคิ้วแล้วยิ้ม การกระทำของเขาคงสร้างความสงสัยให้ลูกชายมาพักใหญ่แล้ว ตั้งแต่การชวนมากินข้าวบ้านเพื่อนรุ่นน้อง รวมถึงบทสนทนา แต่เลือกถามเมื่อทุกอย่างจบลง

“ในเมื่อภาค담 พ่อก็ไม่มีอะไรจะปิดบัง คุณเลยก็ได้ ถ้าพ่ออยากให้ภาคแต่งงาน ภาคจะว่ายังไง”

ภาคนิ่ง คำว่าแต่งงานเหมือนคมมีดที่เคยทิ้งรอยแผลไว้ในใจ แม้จะเนิ่นนานแล้วแต่เขายังเจ็บ ความคิดนี้ถูกฝังกลบและลึบเลื่อนไปด้วยการงาน บางครั้งอาจสร้างสัมพันธ์ครั้งใหม่ได้ แต่ไม่กล้าเสี่ยงคำว่าแต่งงาน แม้แต่น้อย เขาใช้ชีวิตกับงานและครอบครัวซึ่งมีบิดา พี่สาว พี่เขย และหลานสาวอย่างมีความสุข จวบจนวินาทีที่บิดาพูดคำนี้ออกมา

“ผมไม่ได้ต่อต้านหรือเซ็ดขยายต แต่ไม่ได้คิดเรื่องนี้นานแล้ว” เขาตอบแบ่งรับแบ่งสู้ ไม่ปฏิเสธเสียทีเดียว

ไพบูลย์ใจชื้นขึ้น “ถ้าพ่ออยากให้คิดอีกครั้งละ”

รถแล่นไปได้ระยะหนึ่งแต่ยังไม่พ้นสัญญาณไฟแดง ภาคีประหลาดใจทำไมเรื่องแต่งงานมักถูกหยิบยกมาพูดในรถ ในอดีตเขาก็ไม่ต่างกัน แต่ครั้งนั้นผู้โดยสารเป็นคนรัก

บิดาพูดกับเขาเช่นนี้ ย่อมแสดงให้เห็นวัตถุประสงค์ตรงๆ เขาควรตอบอย่างชัดเจนเช่นกัน

“ถ้าให้แต่งก็ได้ครับ แต่ผมยังไม่มีใคร คงต้องหาเจ้าสาวสักพัก” เขาตอบติดตลก

“แล้วถ้าพ่อบอกว่า พ่อเลือกไว้ให้แล้วละ ภาคคิดยังไง รังเกียจการแต่งงานแบบจับคู่หรือเปล่า”

คราวนี้ชายหนุ่มสบตาบิดา ส่งผ่านความสงสัยทางแววตา เขา

สามารถสรุปวัตถุประสงค์ของการมากินข้าวที่บ้านเพื่อนบิดาได้แล้ว

“ลูกสาวบ้านนั้นใช่ไหมครับ”

“อืม...” ไพบูลย์ตอบเบาๆ แต่หัวใจเต้นแรงด้วยความดีใจ “พ่อเจ้าก็เจ้าการแบบนี้ภาคอาจไม่ชอบ แต่พ่ออยากเห็นภาคเริ่มต้นชีวิตใหม่ อยากให้เชื้อสายตาผ้าฟางของคนอย่างพ่อสักครั้ง”

จริงดังบิดาเขาพูด หากเป็นบ้านอื่นคงไม่สั่งลูกชายวัยสามสิบแปด ที่ผ่านการใช้ชีวิตคู่มาแล้วเช่นนี้ หน้าซำยังแทบเป็นหัวเรียวหัวแรงของครอบครัวอีก แต่สำหรับภาคี ความหมายในคำขอของบิดามีมากกว่านั้น บิดาเสียสละมากมายในช่วงที่เขาไปอยู่ต่างประเทศ คงไม่ตำหนิการตัดสินใจ ครั้งก่อนของเขา ถึงจะเป็นเช่นนั้นเขาก็ไม่โกรธเคือง บิดาให้เขามากเกินกว่า จะตอบแทนได้

“ที่จริงแสงชัยก็ไม่ใช้คนแปลกหน้าเสียทีเดียว เขาเช่าที่เราทำไร่รูม รดไถง”

ภาคีรู้เรื่องนี้ ในที่สุดที่ดินผืนนั้นก็ต้องถูกขายให้แก่ผู้เช่ารายนี้ไป เป็นหนึ่งในเรื่องที่บิดาเขาต้องอดทน เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ชาชวาเขาก็ปวดหนึบ

“ลูกคุณอาแสงชัยที่ว่าเนีย อายุเท่าไรครับ”

“เห็นบอกว่าเป็นเรียนจบ น่าจะสักยี่สิบสองยี่สิบสามละมัง”

คราวนี้ภาคีหัวเราะเบาๆ สีหน้าเรียบเฉยเปลี่ยนเป็นฉาบความขบขัน

“เด็กขนาดนั้นจะสนใจคนแก่อย่างผมหรือครับ เรื่องแต่งงานคง ไม่อยู่ในหัวด้วยซ้ำไป”

“ไม่รู้ละ แต่พ่อถูกชะตาเด็กคนนี้ เดี่ยวแสงชัยคงไปเกเรกับลูกสาว ถึงตอนนั้นภาคีคงได้เจอ” ไพบูลย์พูดเรื่อยๆ “ถ้าภาคียังไม่มีการดี เป็นอันว่าตกลงนะ” เขาพูดขณะที่ไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว

“ถ้าพ่อต้องการแบบนี้ก็ได้ครับ” ชายหนุ่มเปลี่ยนเกียร์ เหยียบ คันเร่ง “แต่ผมขอว่า...อย่าให้เป็นการบังคับฝ่ายหญิงได้ไหมครับ ถ้าเธอจะ ตกลงก็ขอให้มีความสมัครใจเท่านั้น”

ไพบูลย์ฉีกยิ้มกว้างอย่างสนใจ “แน่นอน”

ในร้านคาราโอเกะมีเสียงหัวเราะอย่างสนุกสนานเฮฮาผสมผสานกับเสียงร้องเพลงดังให้ได้ยินทุกห้อง เช่นเดียวกับบรรดาสาวที่เพิ่งร้องเพลงจบสองคนตบมือเสียงดัง

“ต่อๆ อย่านำให้ขาดตอน” อรดา สาวร่างสูง ทำสีผมเป็นประกายทองถือไมค์หันไปทางสองสาวที่กตรีโมตเลือกเพลงอยู่

“กั๊งนมสไลด์เลย” รุจี สาวที่ถือไมค์อีกคนบอกเชิงสั่ง ส่วนสูงเธอน้อยกว่าอรดา แต่รูปร่างดีกว่า หน้าอก เอว และสะโพกได้สัดส่วน เธอไว้ผมยาวเช่นกัน แต่ทำสีน้ำตาลแดงม้วนลอนใหญ่ ดูน่ารักผสมโมโม่เดี่ยวแบบตุ๊กตาฝรั่ง แม้ใบหน้าจะออกหมวยชัดเจน

“โอ๊ย! เบื่อแล้ว จะกั๊งนมอะไรนักรักหา ร้องก็ไม่ใช่” อรดาคำ

“ร้องไม่ใช่ แต่ฉันอยากเต้นนี่”

“อยากควบว่างั้นเถอะ” อรดาหัวเราะอย่างรู้ทัน

รุจีหันไปแยกเขี้ยว “ไอ้บ้าอ”

แม้จะพูดแบบนี้ แต่พอเพลงขึ้นอรดาก็ดำน้ำ และเต้นอย่างสนุกสนานกับอีกสองสาวคือไพรวรินทร์และวลีรักษ์ ทั้งสี่คนเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัยจนถึงวันนี้ ทุกคนตกลงกันว่าทำเรื่องจบเมื่อไรจะมาฉลอง หลังจากฉลองกันไปสองรอบแล้วตั้งแต่สองและสงกรานต์เสร็จ และคาดว่าจะฉลองกันอีกหลายรอบ ตราบใดที่ยังมีข้ออ้างให้มาเจอกัน จนกว่าพิธีรับปริญญาจะสิ้นสุด

เมื่อเพลงหมด ทุกคนก็พักดื่มน้ำและจัดการอาหารที่เหลือ เวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว

“ตกลงโบชาจะทำงานที่กรุงเทพฯ ใช่ไหม” อรดาถาม

ไพรวรินทร์หรือโบชา เป็นหญิงสาวชาวเหนือ ตากลม ปากนิต จมูกน้อย คิ้วเข้ม เรือนผมสีดำขลับขับผิวขาวผ่องให้โดดเด่น

“แน่นอน ฉันไม่กลับไปทำไร่กับคุณนายแม่หрок ปล่อยลูกชาย
สุดที่รักเขาทำไปคนเดียวเถอะ” ไพรวรินทร์ตอบพลางกระดกแก้วเครื่องดื่ม
ที่บ้านเธอทำไร่ชา แต่ครอบครัวของบิดาที่กรุงเทพฯ มีกิจการส่งออก
เครื่องเบญจรงค์ หญิงสาวจึงวางแผนอนาคตว่าจะทำงานบริษัท ซึ่งทวด
กับยายินคืออยู่แล้ว

“แต่คุณนายแม่เธอคงวางกำหนดการกลับบ้านไว้ล่วงหน้าแล้วละ
ใบชา” วลีรักษ์พูดยิ้มๆ

หญิงสาวค่อนข้างรู้ใจเพื่อนเพราะมีนิสัยคล้ายกัน ขณะที่รู้จักกับอรดา
เป็นแนวหน้า เป็นสาวมั่น พูดเก่ง กล้าแสดงออก ฝึกปากคม แต่วลีรักษ์กับ
ไพรวรินทร์ออกแนวเสนานิการ เป็นตัวเตอร แต่หนักก็ออกหมัดได้หนัก
หวังตรงเป้าเช่นกัน

“วาก็คงทำงานกับพ่อ” รุจีพูด แก้มแดงนิดๆ เพราะดื่มเครื่องดื่ม
ที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ “เรียนจบแล้วออกก็คงแต่งงานใช้ใหม่ วาก็มี
พี่น้องแล้ว ใบชาคงไม่สนใจเท่าไร เหลือแค่นั้น”

“รจนาเริ่มอีกแล้ว” ไพรวรินทร์แทรก คนที่เหลือจึงหัวเราะ

“ไม่ต้องมาครวญเลยรุ ลูกสาวเจ้าของกิจการขายรถอย่างแก อนาคต
ไม่ตีบตันเลยนะยะ แล้วเรื่องที่พำร่าเพื่ออยู่เนี่ย แกไม่เลือกเอง พ่ออุตส่าห์
หาหนุ่มมาให้โยนพวงมาลัยตลอด นางวันทิพย์ลืบใจ”

“ไอ้ออ” รุจีตาขวาง

อรดาเหมือนไพรวรินทร์กับวลีรักษ์ คือรู้ใจเพื่อนเป็นอย่างดี

“ก็พี่โตไป จงรักภักดีขนาดนั้น ยอมๆ ไปเถอะ”

รุจีทำคายน ความจริงแล้วโตมรเป็นรุ่นพี่ที่ตามจีบเธอมาตั้งแต่เธอ
เรียนปีหนึ่ง จนเขาเรียนจบก่อนและทำงานในบริษัทไอทีแล้วก็ยังไม่เลิก
หวัง ถือว่าเป็นหนุ่มคนเดียวที่ทนความปวนและความเจ้าชู้ของรุจีได้นาน
ที่สุด

เสียงโทรศัพท์ดัง ทุกคนต่างควานหาโดยอัตโนมัติ ในที่สุดก็พบว่า

เป็นของรุจี หญิงสาวทำตาโต

“พีโต เหลือเชื่อ พุดถึงบูบกีโทร. บับ อยู่ยงคงกระพันแน่ๆ เลย
ปิดเพลงก่อน”

วลีรักษ์ทำตามเพราะถือริโมตอยู่ พอเพลงหยุดรุจีก็กดรับ ทำเสียง
เหมือนเพิ่งตื่นเพราะโดนปลุกกลางดึก

“คะพีโต”

คนที่เหลืออ้อมอย่างหมั่นไส้ อรดาเดินไปแก้งทำทำยั่วแหย่ รุจีรีบ
หลบ

“พอดีรู้หลับแล้วนะคะ ค่ะ...เอาไว้คุยกันพรุ่งนี้นะคะ”

“ไม่จริง พีโตอย่าเชื่อ” อรดาแก้งพุดเสียงดัง

รุจีรีบกดวางสายแล้วหันไปคำรามใส่เพื่อน “อ้อออ”

“ก็ฉันสงสัยสารพีโตนี่นา จะแอบทำไม เขารู้หรือกว่าแคะขาเที่ยว
รถม้ากลายเป็นฟักทองถึงจะกลับได้” อรดาหมายถึงเวลาที่อยู่ด้วยกัน
พวกเธอแทบไม่เคยกลับก่อนเที่ยงคืน

“มันก็ต้องมีบ้างสิคะ ทีแก้งแอบใส่คุณยามาตั้งหลายปี”

“มันไม่เหมือนกัน” อรดาเซ็ดหน้า

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป็นของวลีรักษ์ เธอกดรับ แต่
ไม่ต้องทำเสียงเหมือนงัวเงียแบบรุจี

“คะ...เดี๋ยววาวออกไป”

“คนขับรถมาแล้ว?” อรดาถาม

วลีรักษ์ยกคิ้วตอบ

“ไปๆ กลับ...เคลียร์”

ที่ลานจอดรถ ชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ข้างรถเก๋งสีน้ำเงินเข้ม เขามี
รูปร่างสูงทำให้เห็นได้ชัดแม้จะอยู่ในความสลัว วลีรักษ์ก้าวยาวๆ เข้าไปหา
แต่ช้ากว่ารุจี หญิงสาวแก้งทำเป็นเซถลาเข้าไปเกาะแขนเขา

“อู๊ย รุมาแล้วคะพี่ธนูส ไปส่งรุด้วยนะ”

ทั้งสามคนโห่ วลีรักษ์ทำสะเอว

“เมื่อไหร่จะเลิกเล่นมุกนี้ มันซ้ำแล้วไ้รู้” วลีรักษ์พูด

“ซ้ำไม่ซ้ำก็ทำไ้ใครบางคนเสียงแข็งได้ล่ะว่า” รุจีลอยหน้าลอยตาตอบ

ไพรวรินทร์กับอรดาหัวเราะ ด้วยรู้ว่าธนูสคือคนขับรถส่วนตัวของ วลีรักษ์ เรื่องราวก่อนที่ทั้งสองจะลงเอยกันมีความซับซ้อนยุ่งเหยิงพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นอายุหรือฐานะของเขา ถึงวันนี้จะมีตำแหน่งเป็นสามี แต่ภาพที่คนทั่วไปเห็นคือเขาเป็นคนขับรถของเธอเท่านั้น

ชายที่ชื่อธนูสได้แต่ยิ้ม เขาคุ่นเคยและรู้จักหญิงสาวกลุ่มนี้ดี โดยเฉพาะรุจี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการลงเอยของความรัก จนถึงวันนี้รุจิก็ก็นชอบแหย่เพื่อนตัวเองแบบนี้บ่อยๆ

“ถ้าอย่างนั้นรุไปก่อนนะคะพี่ธนูส เอาไว้เราค่อยคุยกันตอนวาว เผลอนะคะ” รุจีหัวตาพร้อมยิ้มหวาน

อรดาหัวเราะคิกคัก ก่อนจะเดินไปยังรถของรุจี เหลือแค่ไพรวรินทร์ซึ่งมักติดรถวลีรักษ์กลับบ้านเป็นประจำ วลีรักษ์ส่ายหน้า

“รุมันแหย่เล่นนำวาว” ไพรวรินทร์บอก

“ฉันก็ไม่ได้โกรธ เป็นเพื่อนกันรู้จักนิสัยดี ดีว่าเป็นพี่ธนูส กลัวว่าถ้ามันเล่นพรี่าเพรื่อ ไปเจอชะนีซีเรียสงานจะเข้านะสิ”

ไพรวรินทร์หัวเราะ และเปิดประตูขึ้นไปนั่งเบาะหลัง ธนูสสตาร์ทรถ

“ว่าไปแล้ว...ฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่าใครจะปราบคนอย่างรุได้ แพรวพราวเจ้าเล่ห์ ลิ่นเป็นแม่ปลาไหล ขนาดถูกจับได้ว่าโกหกยังแฉ ยังพลี๊วได้หน้าตาเฉย” วลีรักษ์พูดพลางคาดเข็มขัดนิรภัย ก่อนที่สีสรรถิหนุ่มจะเคลื่อนรถออกไป “แถมยังเลือกมากด้วย ถ้าลงเอยกับใคร คนคนนั้นคงปวดหัวน่าดู บ่นว่าอยากมีแฟน แต่คอยดูเถอะ แต่งงานคนสุดท้ายแน่”

ไพรวรินทร์มองแสงไฟร้านอาหารแล้วยิ้ม

“ไม่แน่หรอก บางทีฟรุ้งนี่มะรินนี่ ฟ้าอาจส่งมือปราบลักคนมาเลือก

รู้ก็ได้”

รุจีเดินลงมาจากชั้นสองด้วยความรู้สึกเหมือนพื้นบ้านโคลงเคลง เธอเดินผ่านห้องโถงซึ่งแสงชัยผู้เป็นบิดานั่งดูข่าวอยู่ อีกฝ่ายเหลือบมอง ลูกสาวที่อ้าปากหาและมองนาฬิกาก่อนจะล่าหน้า

หญิงสาวเดินเข้าไปในครัว แม่บ้านมาทำความสะอาดทุกวันอังคาร กับวันพุธ เพราะเธออยู่กับบิดาเท่านั้นจึงไม่ได้จัดหาที่อยู่ให้คนอื่น รุจีซังกาแพด้าแก้อาการมีนศีรษะแล้วเดินไปนั่งหน้าโทรทัศน์

“วันนี้ป่าไม่กินกาแพเธอคะ”

แสงชัยมองลูกสาว “กินไปตั้งแต่เช้าแล้ว”

หญิงสาวได้ยินคำตอบจึงดูนาฬิกาโดยอัตโนมัติ “อ้าว...นี่มันจะเที่ยงแล้วหรือ รุจีกว่าสิบโมง”

คนเป็นบิดาถอนหายใจ “ป่าพยายามมองโลกในแง่ดีว่ารุจีตื่นก่อนเที่ยงนะ”

“ป่า” รุจีตัดพ้อ รู้ว่าถูกประชด เธอยกกาแพขึ้นจิบ “แล้วป่ากินข้าวเที่ยงหรือยังคะ”

“ยัง...รอรูอยู่”

“รอรู?”

แสงชัยขยับเข้าใกล้ลูกสาว “รุไปแต่งตัวมากินข้าวกับป่าเถอะ ป่ามีเรื่องจะพูดด้วย”

รุจีกะพริบตาปริบๆ ตอนแสงชัยบอกว่านัดกินข้าวกับใครคนหนึ่ง เธอยังเคี้ยวฝรั่งได้ตามปกติ ไม่ตื่นเต้นหรือทำตาเหลือกแต่อย่างใด เพราะไม่ใช่หนแรกที่บิดาใช้มุก ‘กินข้าว’ กับเพื่อน ลูกค้า หรือคนรู้จัก เพื่อนำผู้ชายให้เธอ

“ป่าเบื่อจะเลี้ยงรุมากเธอคะ ถึงชอบแนะนำผู้ชายให้รุจักจังเลย

รู้ทั้งรู้ว่ารู้ไม่ชอบ” เธอทำปากยี่น

“ป้ารักรูต่างหาก อยากให้รู้เจอคนดี แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น ที่ป้าจะบอกคือ ป้าอยากให้คุณแต่งงานกับคนนี่”

รูจีชะงักมือที่จะจิ้มฝรั่งขึ้นต่อไป นี่ไม่เหมือนเดิม ทุกครั้งเป็นแค่การแนะนำให้รู้จักกัน แต่หนนี้ถึงกับ ‘แต่งงาน’

“ป้าพูดเล่นหยอคะ เอ๊ะ...หรือ...ป้าติดหนี้ บ้านเรากำลังจะถูกยึดหรือกิจการป้าขาดทุนคะ บอกรูมาตรงๆ ดีกว่า รูรับได้”

“ลูกสาวเอ๊ย” แสงชัยพูดเสียงเข้ม อ่อนใจปนระอา “ไม่มีอะไรทั้งนั้นแหละ แต่อยากให้คุณแต่งงานเพราะเขาเป็นคนดี ดูแลลูกสาวป้าได้ วันพุธเขาจะมากินข้าวที่บ้านเรา และคุยกันเรื่องนี้”

“ป้า...” รูจีลากเสียง “สิ่งพิชชาายังต้องรอตั้งสามสิบนาทีเลยนะทำไมมันรวดเร็วอย่างนี้ล่ะ รูไม่ใช่ซูปก้อนสำเร็จรูปนะป้า จะได้ละลายน้ำได้เลย อะไรของป้าเนี่ย” เธอขมวดคิ้ว

คนเป็นบิดาถอนหายใจยาว “ป้าไม่ได้แกล้งนะ แต่ทางเข้าก็คือคุณไพบูลย์ ที่ป้าซื้อที่เขามา เขาสนใจ อยากได้รูเป็นลูกสะใภ้เลยมาขอป้าเรื่องมีแค่นี้”

รูจีส่ายหน้า “ไม่ใช่แล้ว คุณไพบูลย์ไหน รูจำไม่ได้ แล้วลูกชายเขาเป็นใคร รูก็ไม่รู้ ไม่เคยเห็น จู่ๆ มาขอแต่งงาน ทำอย่างกับตีหัวลากเข้าถ้ำ หรือไม่ก็เลือกปลาเลือกหมูตามตลาด นี่มันยุคสามจีนะป้า รูไม่เอาหรอก”

“ฟังป้าก่อนรู ป้าเข้าใจนะ สมัยนี้มันพนักงานแต่งแบบดูตัวแล้ว แต่ป้าก็อยากให้คุณเข้าใจบ้าง อยากให้รูได้คนที่ป้าเลือก เพราะป้าเชื่อว่ามองไม่ผิด ป้ารู้จักคุณไพบูลย์กับคุณภาคมานาน ครอบครัวนี้เขานิสัยดี ฐานะกับการงานก็มั่นคง”

“ชื่ออะไรนะคะ” รูจีหรีต

“ลูกคุณไพบูลย์หรือ ชื่อภาคี แต่คนใกล้ตัวเขาเรียกว่าภาค”

รูจีทวนชื่อนั้นโดยไม่รู้ตัว ภาคี...ไม่รู้ว่าป้าเป็นเพราะอะไรเธอถึงสะอึก

กว่าคนอื่น ๆ

“อายุค่ะ”

“ประมาณสามสิบแปดมั้ง”

รุจีร้องโหยหวน “สี่สิบแล้วนะป้า”

“แค่เกือบต่างหาก”

“นั่นแหละป้า คนอายุสี่สิบมีอะไรบ้าง หน้าเหี่ยว ลงพุง มีผมหงอก
แซม ถ้าเป็นเจ้าของกิจการเองก็ใส่แว่นหนา หน้าเครียด ป้าแกลั่งรุจจริงๆ
ด้วย รุยี่สิบสามนะป้า ห่างกันตั้งสิบห้าปี ให้เป็นลูกบุญธรรมยังจะง่ายกว่า”

แสงชัยกุมขมับ ถ้าเถียงว่าภาคิไม่ได้เป็นดังข้อสันนิษฐานของเธอ
ก็จะหาว่าเขาเข้าข้างอีก ให้เจอเองดีกว่ามานั่งอธิบาย เพราะที่เห็นและเป็น
อยู่คือลูกสาวเขาเพิ่มความเขี้ยว รื่น และป่วนได้แทบทุกคนที่ที่คุยกัน

“เอาแบบนี้ก็แล้วกันนะรุ วันพุทธนี้คุณไปพบสุรย์กับคุณภาคจะมากิน
ข้าวที่บ้านเรา รุสงสัยอะไรก็จ้ะรู้วันนั้น หลังจากนั้นเราจะมาคุยกันอีกที่
ตกลงใหม่”

“แต่...”

“ขอแค่กินข้าว รุทำให้ป้าได้ไหม”

ประโยคสุดท้ายบิดาแสดงให้เห็นความตั้งใจจริง รุจีจะอ้าปากค้าน
แต่จำต้องพยักหน้ายอม บิดาเปลี่ยนไป ดูจริงจังและอดทนกับการกรีดร้อง
ของเธอมากกว่าครั้งไหนๆ หรือเธอต้องแต่งงานจริงๆ ไม่มั้ง...

แสงชัยผูกคอกขึ้นเมื่อเห็นรถแล่นเข้ามา เขาก้าวออกไป แต่ต้องหัน
กลับเพราะรุจียั้งนั่งนิ่ง

“รุ”

หญิงสาวลุกขึ้นอย่างไม่รีบร้อนนัก วันนี้เธอสวมชุดเดรสแทน
กางเกงขาสั้น แต่เลือกผ้ายืดลายขวางสีสดใสเพื่อลดความเป็นทางการ
และไม่ให้ดูตั้งใจเกินไปนัก แสงชัยเปิดประตูรั้วให้รถคันนั้นแล่นเข้ามา

ใต้แสงไฟสลัว รุจีเห็นยี่ห้อรถแล้วเลิกคิ้ว ที่ว่าฐานะดีคงจะจริง แต่ไม่
ห rokok... เธอไม่สนใจเรื่องนั้น

ประตुरुถเปิดออก คนที่นั่งฝั่งผู้โดยสารเป็นชายวัยราวหกสิบ รุจีผิด
คาดเล็กน้อย เพราะนึกว่าคนระดับนี้จะอ้วนลงพุงเหมือนคนทั่วไป ไพบูลย์
เป็นชายร่างเล็ก ผิวขาว ผสมสีเทา ใบหน้าออกเหลี่ยม แหวตาดูอ่อนโยนแต่
แฝงด้วยความแข็งแกร่งอย่างคนมากประสบการณ์ ก่อนที่รุจีจะสังเกตเห็น
อะไรมากกว่านั้น ชายอีกคนก็ลงมาจากรถ...หญิงสาวหนึ่ง

ชายหนุ่มสวมชุดทำงานแบบลำลอง นั่นคือสวมเสื้อเชิ้ตแต่พับแขน
ไม่ผูกเนกไท และไม่สวมสูท กางเกงสแล็กสีเทาเข้มเข้ากับเสื้อสีฟ้า เขา
เดินเข้ามาใกล้ขึ้น ทำให้รุจีเห็นว่ารูปร่างเขาสวมส่วน แถมใบหน้าก็ได้รูป

ไหนดละคนอ้วนลงพุง ไหนดละผู้บริหารสวมแว่นหนาหน้าเคร่งเครียด
ไหนดละชายหน้ามันผมหยอก พอไม่มีคำตอบหัวใจของรุจีก็เต้นรัวทันใด
คนตรงหน้าคือคนที่เธอจะแต่งงานด้วยอย่างนั้นหรือ

“รุ...”

เมื่ออยู่ห่างกันเพียงเมตรเดียว รุจีก็เห็นว่าจมูกเขาโด่ง ตาคม ใบหน้า
มีรอยยิ้มแฉ่งบางๆ ผิวขาวสะอาด ไม่ถึงกับใสดั่งหยกตา แต่ดูดีสมวัย
ไม่ลี... อาจอ่อนกว่าวัยนิดหน่อย รุจีรู้สึกเหมือนจะเป็นลมกะทันหัน

“รุ”

“คะ?”

บิดาเรียกขานเป็นหนที่สองหญิงสาวจึงรู้สึกตัว เธอรีบยกมือไหว้โดย
อัติโนมัติ เริ่มที่คนสูงวัยก่อน

“สวัสดิ์ค่ะ”

“สวัสดิ์จะ ไม่ได้เจอนาน โตเป็นสาวสวยเลยนะเนี่ย”

รุจียิ้มเขิน เพิ่งนึกได้ว่าเคยเจอไพบูลย์แล้ว ตอนที่เขาไปหาบิดาของ
เธอที่บริษัท แต่ทั้งสองสามปีมาแล้ว

“แล้วก็คุณภาค” บิดาเธอบอก

“สวัสดีค่ะ”

ภาคีร์รับไหว้ ขณะที่เธอมองเขา ชายหนุ่มก็มองเธอเช่นกัน

“สวัสดีครับ”

นั่นแน่ พอได้ยินเสียง ใจก็เต้นโครมครามเหมือนจะออกมานอกอก
เขาพูดนิดเดียวเอง รุจี...ใจเย็นๆ ไว้

การคาดเดาผิดอย่างรุนแรงทำให้เธอเสียศูนย์ และเขาก็มีส่วน ใคร
จะคิดว่าว่าที่เจ้าบ่าวของเธอดูดีอย่างนี้ บิดาเธอนั้นแหละผิด ไม่ควรบอก
ว่าเขาอายุสามสิบแปด ทำให้เธอให้คะแนนเขาติดลบไปตั้งเยอะ

รุจีหวังว่าคงไม่มีการสลับตัวหรือปลอมตัวมาเหมือนในละครน้ำเน่า
หรือกนะ

บิดาเธอผิด แต่ภาคีร์นะ...ถูกใจ...เอ๊ย ถูกแล้ว

๒

‘ป่าผิด ป่านั้นแหละผิด’ รุจีคิดตลอดการรับประทานอาหาร

เธอพยายามควบคุมสติเวลาฟังภาควิพูด ตอบคำถาม หรือสนทนา เรื่องทั่วไป ไม่รู้ว่าเธอเป็นอะไร เพราะคอยแต่จะทำท่าสวย และไม่เป็นตัวของตัวเองเลย...ให้ตายสิ

ถ้าบิดาเธอรูปเขามาให้ดูก่อน หรือเถียงว่าจริงๆ แล้วภาควิก็ดูดี เธอจะไม่ว่าเลย

บิดาผิด...ผิดที่ทำให้เธอเสียศูนย์

แต่เดี๋ยวก่อน...นางฟ้าแห่งเหตุผลเตือนเธอว่าคนที่ดูดีภายนอก ใ้ว่า จิตใจจะต้องดีเสมอไป คิดได้ตั้งนั้นความเป็นรุจีก็คืนมา เธอมองเห็นความห่างในอายุของภาควิผ่านทางแววตา ท่าทาง หลังจากเขวด้วยรูปลักษณ์ อยู่พักใหญ่

“หนูทำงานหรือยัง ทำกับพ่อหรือเปล่า” ไพบูลย์ถาม

รุจียิ้มแล้วพูดติดตลก “ยังเลยคะ เพิ่งทำเรื่องจบไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ข้อสอบยังติดอยู่ในหัวเลยคะ”

ผู้อาวุโสหัวเราะเอ็นดู รุจีเหลือบมองชายหนุ่ม เห็นเขามียิ้ม
'จะขำก็ขำสิ ยิ้มแบบนี้แปลว่าอะไรคะ' เธอคิด

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จ รุจีก็นั่งจกานไปเก็บในครัว พอเดินออกมา
ก็เห็นบิดาเชิญแขกทั้งสองคนไปนั่งที่มุมพักผ่อนจึงกลับเข้าไปใหม่ เธอ
ยกกาน้ำชาออกมาให้ เห็นโพลูล์มองด้วยความชื่นชมก็อยากบอกว่า
'ปกติไม่เคยทำหรอกนะจะบอกให้'

"ถ้าหนุรุพร้อมทำงานเมื่อไหร่ก็บอกนะ เพื่อจะสนใจบริษัทของภาค"
หญิงสาวยึดตัวตรงโดยอัตโนมัติเมื่อถูกถึงเข้าสู่วงสนทนา จริงสินะ
ตั้งแต่พวกเขามาดูเหมือนเธอยังไม่ได้สนทนากับใครเลย คงได้จ้งหวะ
แล้ว

"ทำอะไรหรอกคะ"

"ชายซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ครับ" ชายหนุ่มรู้บทเช่นกัน

"พวกโปรแกรมสำเร็จรูปนะหรอกคะ"

เขาพยักหน้ายิ้มๆ

"ทำยังไงคะ นำเข้า แล้วก็ขาย อะไรแบบนี้หรือเปล่าคะ"

"มีโปรแกรมเมอร์เขียนครับ ผมมีหุ้นส่วนเป็นคนอเมริกัน เขามีทีม
ออกแบบ ทางผมก็เอามาพัฒนาให้ลูกค้าทดลองแล้วปรับปรุงออกสู่ตลาด"

รุจีพยักหน้า ทำทางการพูดเรื่องงานของเขาดูเป็นธรรมชาติดี ถึงจะ
ดูเหมือนพูดเรื่องดินฟ้าอากาศแต่ก็ได้สาระและไม่เคร่งขรึมเกินไป เธอถาม
เรื่องการให้บริการต่ออีกเล็กน้อย รวมถึงการเซ็นสัญญาเกี่ยวกับลูกค้า บริษัท
เปิดได้สามปีกว่าๆ เท่าที่ประมวลดูก็เป็นกิจการที่มั่นคงและอนาคตสดใส
มีใช้น้อย

'อายุเท่าไรนะ สามสิบแปด เป็นเจ้าของ อิม...' หญิงสาวคิด

การดูตัวเสร็จสิ้นในเวลาไม่นานนัก รุจีกับแสงชัยเดินไปส่งแขก เธอ
แอบมองสีหน้าผู้อาวุโสทั้งสอง เห็นว่าดูจะพอใจ แต่สีหน้าของชายหนุ่มนั้น
รุจีไม่อาจตีความได้ แน่หนอนว่าเธอก็เหมือนกัน ไม่ต่อต้าน แต่ไม่เปิดรับ

หมตใจ เขาก็เป็นแค่ชายหนุ่มอีกคนเท่านั้น

“จู่...” แสงชัยทำท่าจะถาม แต่รุจีชิงไหวและขอตัวไปนอนก่อน
หญิงสาวรู้สึกว่ามีบางอย่างต่างกับนายนี้ตามขมไข่มุกหัวใจเธอไปไม่น้อย

บ่ายวันเสาร์ แสงชัยเดินลงมาจากชั้นสอง เห็นรุจีนั่งเล่นโทรศัพท์
อยู่ในห้องรับแขกซึ่งเป็นห้องนั่งเล่นไปในตัวก็อมยิ้ม เขาเข้าไปในครัวเพื่อ
ชงชาและถือมานั่งกับลูกสาว

“อีกสองสามวันคุณภาคจะมาเอาคำตอบนะ”

รุจีทำหน้าที่เหมือนผักช็อกน้ำเย็น...อึ้งและงง

“คำตอบ...คำตอบอะไรคะ” เธอย้อนถาม พอนึกได้ก็ร้องลั่น “อะไร
คะป้า ไม่ให้รุจิดีบ้างอะไรบ้างเธอคะ เพิ่งเจอกันวันก่อนเอง”

“แล้วที่ผ่านมามีอะไรอยู่ ทำไมไม่คิดล่ะ”

“ป้า”

“ไม่ต้องคร่ำครวญเลย รุจีเห็นคุณภาคแล้วนี่ เป็นยังไงบ้างล่ะ”

รุจีโคลงศีรษะทำนองว่าก็ดี

“ดูดีกว่าที่คิดไว้มากเลยละสิ”

หญิงสาวมองบิดาตาขวาง โทษฐานที่รู้געแล้วยังทำตัววิบวับรู้ทัน
เธอยกมือขอมแพ้

“ใช่ค่ะ ยอมรับว่าคุณภาคีดูดีมาก”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลง”

“เดี๋ยวค่ะ” รุจีพูดเสียงสูง “รุจีไม่รังเกียจหรอกนะคะ แต่มันเร็วเกินไป”

“เชื่อป้าเถอะ ป้ามองคนไม่ผิดหรอก” แสงชัยจิบชาเรื่อยๆ ส่วน
หญิงสาวทำหน้าที่

“โอเคค่ะ รุจีเชื่อว่าคุณภาคีเป็นคนดี แล้วทำไมคนดีของป้าครองตัว
เป็นเด็ยมือหนึ่งอยู่จนป้านี้ล่ะคะ หน้าตาดี หน้าที่การงานดี โพรไฟล์ดี
ขนาดนี้ ทำไมไม่มีใครเอา มีอะไรซ่อนเร้นหรือเปล่า”

คนเป็นบิดายิ้มเพราะเตรียมคำตอบเอาไว้แล้ว “เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอก คุณภาคเคยแต่งงานแล้ว”

“นั่นไง!” รุจีดีดนิ้ว “ของมีตำหนิ ขนาดเมียเขายังไม่เอาเลย ต้องมีอะไรสักอย่าง”

“ไอ้ลูกสาว ประเดี้ยวตีเลย คนเราเลิกกันไม่ใช่เพราะใครผิดเสมอไปหรอก” เมื่อเห็นลูกสาวอ้าปาก เขาก็รู้ว่าจะยิงคำถามอะไร จึงรีบพูดต่อ “เท่าที่ป้ารู้ คุณภาคเขาประสบอุบัติเหตุ แล้วก็หย่า ต่อจากนั้นก็ไปอยู่อเมริกาหลายปี เพิ่งกลับมาได้สักสามปีนี่แหละ”

“อุบัติเหตุเหรอ” รุจีพิมพ์แล้วยิ้มให้แกความคิดพิลึกของตน เมื่อเห็นบิดาทำตาตุ๋นงึมงวม

“ป้ารับประกันว่าคุณภาคเป็นคนดีนะ...” เขาเว้นจังหวะเพื่อรอคำถาม

“แต่รู้เพียงเจอเขาณะคะ เพิ่งเห็นหน้ากันครั้งเดียว จะรู้ได้ยังไงว่าเขาดีอย่างที่ป้าพูดจริงๆ” เมื่อรุจีทำท่าจริงจัง แสงชัยก็นิ่ง “ถ้าบอกว่าจะไม่ตกลงล่ะคะ”

แสงชัยโอบไหล่ลูกสาว “ป้ารู้ว่ารุจิดังงี้ คนไม่เคยรู้จักกันจะมาอยู่ด้วยกันได้ยังไงใช่ไหม แต่ป้าอยากให้คุณเชื่อป้าสักครั้ง ป้ากับแม่ไม่เคยเจอกันจนถึงวันแต่งงานยังอยู่ด้วยกันได้ ถึงวันนี้ป้าก็ยังรักแม่ของคุณคนเดียว”

ความเป็นจริงฟุ้งอยู่ บิดาเธอครองตัวเป็นโสด แม้ว่าภรรยาจะตายไปหลายปีแล้วก็ตาม

“ป้ารู้ว่ายุคสมัยมันไม่เหมือนกัน แต่ก็ไม่มีอะไรกันตีหรือกันคนเรานะ บางทีคบกัน เรียนรู้กันแทบตาย สุดท้ายแต่งงานกันหม้อข้าวยังไม่ทันดำก็หย่ากันแล้ว ป้าเชื่อว่าถ้าเราเปิดใจ ก็จะได้เห็นแง่มุมของกันและกัน ป้าขอรับรองได้ไหมรู้ ทำเพื่อป้าสักครั้ง”

ขอรับรอง...นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินคำนี้จากบิดาหรือเปล่า จริงอยู่...และมีให้เห็นบ่อยๆ ชายหญิงที่คู่ส่วห์เรียนรู้อันมาหลายปี กลับเลิกกรากัน หลังร่วมหอลงโรงได้ไม่นาน บางคู่รู้จักกันผิวเผิน แต่ครองคู่กันมั่นคง

หรือเธอจะเข้าข่ายแบบที่สอง ใครบางคนบอกว่าการแต่งงานไม่ใช่จุดสิ้นสุด แต่เป็นจุดเริ่มต้นต่างหาก

ที่ว่า...เธอเกิดมาในยุคที่เทคโนโลยีก้าวหน้าจนโลกแบนหมดแล้ว อยู่ดีๆ ก็ถูกจับคู่จับวางเลยตะขิดตะขวงใจ เมื่อเห็นแวตาทาที่เปี่ยมไปด้วย ความหวังของบิดาเธอก็ถอนหายใจ

“เดี๋ยวจะตอบวันนั้นก็แล้วกันค่ะ”

แสงชัยยิ้มยินดี อย่างน้อยก็ไม่ใช่คำปฏิเสธ “ป้ารักจูนะ”

“มาหวานอีกแล้ว รู้ไม่หลงกลป้าหรอก”

คนเป็นบิดาทหาระชอบใจ

วันนี้ที่ร้านมีลูกค้าเป็นชายหญิงคู่หนึ่ง ปณิศราสอบถามข้อมูล และ แนะนำสร้อยให้ฝ่ายชายซื้อเป็นของขวัญให้หญิงสาว แม้ตั้งแต่เข้ามาเพิ่งมี ลูกค้าแค่รายเดียว แต่ก็เป็นเรื่องปกติของร้านเครื่องประดับระดับนี้ หาก ชายได้ถึงจำนวนที่กำหนดไว้ก็ไม่มีปัญหา

ลูกค้ากลับไปด้วยความชื่นมื่น อังคณาเดินออกมาจากห้องด้านหลัง หญิงสาวเป็นทั้งเพื่อนและหุ้นส่วนที่ร้าน เห็นปณิศรานั่งตาลอยก็แซว

“เป็นอะไร นั่งฝันถึงหนุ่มที่ไหนอยู่เธอ”

ปณิศราไหวไหล่ “ป่านี่แล้ว ไม่ต้องเสียเวลาฝันแล้วละ”

“เธอ” อังคณาเปิดแฟ้มเอกสาร “ถ้าอย่างนั้นคนที่ไปกินข้าวด้วย วันก่อนก็อยู่ในกำมือแล้วสินะ”

ปณิศรานิ่ง ร้อนวูบในอก เมื่ออังคณาเห็นเพื่อนเสียบก็หันไปทำตา โต แสดงว่าที่หวานเมลิ็ดไปโดยไม่ตั้งใจกลายเป็นต้นกล้า เธอปราดเข้าไป หาเพื่อน

“อย่าบอกนะว่าใช่ เขาเป็นใคร”

หลังจากหย่ากับภาคี ปณิศราไม่ลงเอยกับใคร สาวใหญ่วัยสามสิบ แปรดียังคงสวย บุคลิกมั่นใจ เรียกการผูกมิตรได้ทั้งหนุ่มใหญ่และหนุ่ม

น้อย แต่เธอไม่เลือกใคร อย่างมากก็คงสองสามเดือนก่อนจะแยกทาง พอเห็นกิริยาที่เหมือนถูกแทงใจดำ อังคณาก็อดตื่นเต้นแทนไม่ได้

“ภาค” ปณิศราตอบแค่นั้น ทำเหมือนไม่สลักสำคัญ แต่ยามเอ่ยชื่อนัยน์ตากลับเป็นประกาย

อังคณาอ้าปากร้องกรีด “อู๋ตาย ที่แท้ก็ถ่านไฟเก่านี่เอง อย่างว่าละเนอะ น้ำพริกถ้วยเดิมมันคุ่นลื่น” เธอพูดกลัวหัวเราะ “ได้ข่าวมีบริษัทเหมือนนั้นจะเห็นแวบๆ ในหนังสือ แสดงว่าเนื้อหอมไม่เบา เอาแน่ใช้ใหม่”

หญิงสาวประสานมือรองคาง เล็บสีชมพูเสียบมุกแวววาว

“คิดว่าแน่ แต่ต้องใช้เวลาหน่อย เขาดูนิ่งขึ้น ไว้ตัวกว่าเดิม”

“เป็นธรรมดา แต่การมากินข้าวกับเธอแสดงว่าเขาไม่ปิดกั้นเธอนะ”

“แค่เอ่ยปากว่ารถเสียยังอุตสาห์ขับรถมาเรียกช่างให้เลย ไปส่งถึงที่บ้านด้วย” ปณิศราเล่าอวดๆ ทำให้เพื่อนรักเหยียดยิ้มหม่นไส้

“งวดหน้าสามตัวตรงคงไม่พลาดแล้วละสิ”

ปณิศราไม่ตอบ แต่เธอยิ้มอย่างมั่นใจ ขอเวลาคิดว่าจะกะเทาะประตูห้องใจของภาคได้อย่างไร เพราะพื้นที่นั้นเธอคุ้นเคย เคยจับจอง เธอจะถมอดตีด้วยความสัมพันธ์ครั้งใหม่ เธอรู้จักเขาดี จะต้องทำได้แน่นอน

วันที่รุจีต้องให้คำตอบบิดามาถึงแล้ว... นำแปลกที่ครั้งนี้รุจีกลับไม่ตื่นเต้นเหมือนวันแรกที่เจอภาคี เพราะเธอมีคำตอบในใจอยู่แล้ว หรืออาจเป็นความเข้าใจบางประการ ก่อนจะถึงวันนี้เธอสื่อสารกับเพื่อนฝูงผ่านโซเชียลเน็ตเวิร์ก แคเธออยากได้ยินเสียงผู้ชายที่ชื่อภาคี บางอย่างทีเทคโนโลยีไม่อาจให้คำตอบได้คงเป็นแบบนี้กระมัง

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ รุจีก็กยกขามาเสิร์ฟแล้วทำท่าจะนั่งแต่บิดาพูดก่อน

“รุ...เดี๋ยวปีนี้จะคุยกับเค้าแก่ รุพาคคุณภาคีไปเดินเล่นแล้วกัน”

หญิงสาวขมวดคิ้ว เดินเล่น...บ้านเธอมีสวนให้เดินเล่นตั้งแต่เมื่อไรกัน มีแค่กรอบสี่เหลี่ยมเล็กๆ วางกระถางสองใบก็เต็มแล้ว แต่พอเห็นบิดามองมาก็นึกได้ ในหมู่บ้านมีสวนหย่อมสำหรับพักผ่อน

“ได้ค่ะ”

เธอสบตาเขา กำลังคิดคำชวนแต่ชายหนุ่มลุกขึ้นอย่างรู้งาน รุจีเดินนำออกไปเปิดประตูบ้าน เหลือบมองผู้อาวุโสทั้งสองก็เห็นยิ้มกว้าง ทำให้เริ่มหวั่นใจนิดๆ

สวนสาธารณะมีสองที่คือตรงทางเข้าหมู่บ้านกับด้านใน ส่วนใหญ่คนจะมาพักผ่อนที่สวนด้านในเพราะติดกับบึงใหญ่ซึ่งบรรยากาศร่มรื่นกว่า มีสนามเด็กเล่น และมีลานสำหรับประชุมหรือทำกิจกรรม

ปกติรุจีไม่ค่อยมาเดินเล่นเท่าไร ถ้าสมาชิกไม่ครบแก๊งหรือเป็นโอกาสดีๆ สวนหย่อมเต็มไปด้วยต้นสีลาวดี ต้นก้ามปูใหญ่อยู่ริมบึงมีดอกเข็มเป็นพุ่มเตี้ยๆ แทนรั้วในจุดต่างๆ และไฟให้แสงสลัว เหมาะแก่การเสวนาในที่ริ่หูฐาน

รุจีซังก ฐิฐานคือลับตาคน แล้วเธอพาผู้ชายมาเดินในที่แบบนี้ี่นะ ไม่ลี...บิดาเธอต่างหาก เขายุงส่งเสริมให้มา บิดาผิดอีกแล้ว

เมื่อเหลือบมองคนข้างๆ เธอก็เห็นว่าชายหนุ่มไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เขาก้าวเอื่อยๆ ตามเธอ สองมือล้วงกระเป๋าทางแกง เป็นท่าบังคับของผู้ขยลณะนะ แต่ภาคีทำแล้วดูดีจริงๆ

“มีบึงด้วย”

ภาคีพูดเป็นครั้งแรก รุจีพยักหน้าแต่ไม่รู้ว่าจะตอบอะไร

“มีสนามเด็กเล่น แบบนี้ก็อันตรายเหมือนกันนะ”

รุจีแปลกใจเมื่อหัวข้อสนทนาเป็นเรื่อง ‘ความปลอดภัยของเด็กวัยใส’ แต่ช่างเถอะ...ดีกว่าเดินกันเงียบๆ

“นิติบุคคลเขาทำรั้วกันไว้แล้วละ เป็นรั้วตาข่าย” เธออธิบาย

ชายหนุ่มมองตาม เป็นเพราะลวดสีเข้มกลืนไปกับความมืด หากไม่
สังเกตเห็นมองไม่เห็น

“ตอนแรกก็คำนวณกันว่าจะทำให้ทิวทัศน์เสีย แต่พวกพ่อแม่เขาห่วง
เรื่องความปลอดภัยมาก เลยพบกันครึ่งทาง โดยทำเป็นรู้ตัวเดียวว่าไปแล้ว
ก็ยังไม่เคยเกิดเหตุร้ายอะไร หรือเป็นเพราะที่นี้ไม่ค่อยมีเด็กด้วย” เธอเล่า

ภาคีฟัง ลืมไปชั่วขณะว่ากำลังคุยกับว่าที่เจ้าสาว แต่พอพูดเรื่องนี้
จบ พวกเขาก็เียบบอยู่ครู่หนึ่งจนเกือบอึดอัด ในที่สุดภาคีก็เป็นฝ่ายเอ่ย
ทำลายความเงียบ

“มีอะไรอยากถามไหม”

เธอเงยหน้ามองเขา กะพริบตาปริบๆ เพราะคำถามนั้นโดนใจ

“ถามได้หรือคะ”

“ได้สิ”

ช่างเป็นผู้ชายที่ยิ้มมีเสน่ห์จริงๆ...รู้สึกสุดลมหายใจ

“ก็เรื่องเรา...คือ...ร่อยากรู้ว่าคุณคิดยังไง คุณก็ดูไม่ใช่คนหัวโบราณ
งานที่ทำก็เกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ ทำไมถึงเห็นด้วยกับการคลุมถุงชน
ล่ะคะ”

ภาคีสบตาเธอ “ผมไม่ได้สนับสนุนหรือแม้แต่ต่อต้านการแต่งงาน
รูปแบบนี้ แต่ผมคิดว่าชีวิตคนเราไม่จำเป็นต้องเริ่มจากหนึ่งไปสองแล้วไป
สามตามสเตปเสมอไป ชีวิตคู่ก็เหมือนกัน ไม่ใช่ทุกคู่ทุกคนที่ต้องเริ่มจาก
การคบกัน และไม่มီးอะไรรับประกันด้วยว่า ถ้าคบกันก่อน ดูใจกันนาน
แรมปีแล้วจะไม่แยกจากกัน”

หญิงสาวนิ่ง พุดเหมือนบิดาเธอเียบบเลย แอบลอกกันมาหรือเปล่า

ชายหนุ่มหยุดเดิน เธอหยุดตาม

“อีกอย่าง...ระหว่างเราก็ไม่ใช่คลุมถุงชนเสียทีเดียวหรอกนะ เรายัง
ได้เจอกัน ได้คุยกัน และที่สำคัญคุณมีสิทธิ์เลือก คุณไม่จำเป็นต้องตอบ
ตกลงอย่างเดียว และถ้าคุณปฏิเสธ รับประกันว่าระหว่างเราจะไม่มีการ

โทรทัศน์หรือบาดหมางเด็ดขาด”

หลายวันก่อนเธอรู้สึกว่ามีดาช่างล้ำหลัง และพยายามจับเธอวางไปตามที่ต้องการ แม้ว่าเธอจะไม่ทำตาม แต่รู้สึกยังคัดค้านในใจ คนรุ่นใหม่อย่างเธอมีสิทธิ์เลือก ไม่ได้เป็นผลไม้ให้ผู้ชายมาจิ้ม

คำพูดเขาเพียงไม่กี่ประโยคเปลี่ยนตำแหน่งของรุจีโดยฉับพลัน เขาทำให้เธอรู้สึกว่าอำนาจตกอยู่ในมือของผู้หญิง ทำให้บทบาทของสตรีมีคุณค่า แม้ว่าการแต่งงานจะไม่ได้เกิดจากการคบหาดูใจกันก่อนก็ตาม

หนึ่ง...บิดาขอเรื่องทั้งที่ไม่เคยทำมาก่อน สอง...ผู้ชายที่บิดาเลือกให้เป็นฝ่ายให้เธอเลือก

อำนาจอยู่ในมือเธอใช่ไหม

“ฉันจะแต่งงานนะ”

“หา!”

“โอ๊ย! โอ้ออ แกจะแหกปากทำไม หูจะแตกแล้ว”

รุจีตะโกนกลับ เพราะถูกอรดาที่นั่งข้างๆ ร้องใส่จนแก้วหูสะท้อนได้ยินเสียงว๊ิงๆ ขณะที่ไพร่บรรณาการกับวสิริภักษ์ที่นั่งตรงข้ามถลิ่งตาพร้อมกัน

“แต่งงาน แกเนี่ยนะ!”

“อืม” รุจีตอบเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่

“หิมะตกแน่ๆ” ไพร่บรรณาการทำท่าไม่เชื่อ

รุจีทำคอย่อ ปากยื่น แสดงให้เห็นว่าเป็นเรื่องจริง “ก็...ป้าทำให้”

“อ้าว...ไหนบอกว่าจะไม่แต่งงานแบบดูตัวไง แล้วยอมได้ยังไง เขาเป็นใคร อายุเท่าไร ทำงานอะไร ลูกเต้าเหล่าใคร อะไรยังไง” อรดาหัวคำถามเป็นชุดจนถูกรุจีเบรค

“แกเป็น ตม. หรือยังไงวะออ ชักจนจะขาออยู่แล้วเนี่ย”

“ก็เล่ามาสิวะ ปลาไหลหวงความโสตอบอย่างแกเนี่ยนะจะแต่งงาน แถมยังแต่งแบบดูตัวอีก เป็นใครก็ไม่เชื่อหรอก เล่ามาเลย”

รู้จักเขินไม่น้อย ยังจำตอนที่ตัวเองตอบตกลงต่อหน้าภาคีได้ เขายิ้มกว้าง ก็มึนศีรษะให้พร้อมคำขอบคุณ คิดที่ไรหัวใจก็เต้นแรง หวังว่าเธอคงไม่ตัดลึนใจผิด และหวังว่าภาพที่เห็นกับคำพูดของบิดาที่ยืนยันว่าเขาเป็นคนที่จะเป็นจริง

“รู วลีรักแรง

“ก็...ชื่อภาคี นามสกุลอะไรหว่า...ลืมาแล้ว มีบริษัททำพวกซอฟต์แวร์นะ”

อรดาทวนชื่อนั้น ไพรวรินทร์หยิบไอแพดขึ้นมา

“แล้วไปรู้จักได้ยังไง อายุเท่าไร เล่าเยอะๆ ลี ไม่ทันใจเลย”

“คนนี่ใช่ไหม”

รู้จักกำลังจะตอบแต่ไพรวรินทร์ยื่นไอแพดให้เพื่อนๆ ดู จอสีเหลี่ยมมีภาพชายคนหนึ่งกับบทสัมภาษณ์ ชายหนุ่มมาดนักธุรกิจยิ้มให้กล้องรอยยิ้มกับดวงตาที่มักทำให้รู้สึกสะอึด หนนี้เธอนิ่งแล้วพยักหน้า

“ภาคี พรหมวัฒนา ผู้บริหารหนุ่มเจ้าของถนนสายไอทีที่น่าจับตามอง...” วลีรักอ่าน

“ฉันรู้แล้วว่า เกยอเพราะอะไร” อรดายิ้มแฉ่ง รู้ยังไม่ทันถามเธอก็ตอบเอง “ดูซี ถ้าอ้วนลำดำเตี้ยแว่นหนา ใจรูไม่ตกลงหรอก คนเอาไรดูดีซะมัด”

“เฮ้ย ไม่เกี่ยวนะขอ ป้าขอร้องต่างหาก”

“ทุกที่เห็นแกปฏิเสธ” ไพรวรินทร์กับวลีรักเห็นตรงกัน

“อายุสามสิบแปดหรือ” วลีรักทำตาโต คราวนี้อรดาทำตาโตกว่าเดิม

“หา! รู...นี่แกจะเข้าสมาคมหญ้าอ่อนเหมือนวาวหรือ”

“นี่อ้อ ฉันนั่งเฉยๆ อย่าลากฉันไปเกี่ยว” ธนุสของเธอก็อายุไล่เลี่ยกับนักธุรกิจคนนี้

“หน้าแบบนี้เอง ถึงได้ละลายกฎเหล็กแกหมดเลย ไหนว่าต้องอายุ

ห่างไม่เกินห้าปี น่ารัก โรแมนติก เอาใจเก่ง มีอารมณ์ขัน มีครบใหม่”

รุจีถอนหายใจยาวเพราะจนมุม กฎเหล็กเรื่องแฟนหลายเส้นไปตั้งแต่เห็นหน้าเขาแล้ว

“จะยังไงก็ช่างเถอะ สรุปง่าย ๆ สั้น ๆ ว่าเป็นลูกชายคนรู้จักของป้า และป้าขอร้องฉัน แล้วแกคิดดู ป้าไม่เคยขอร้องอะไรฉันเลยนะ ถ้าป้าบังคับรับรองว่าฉันค้านหัวชนฝาแน่ พอมาวันนี้ฉันก็ไม่ว่างจะปฏิเสธยังไงอีกอย่าง...เขาก็โอเค ดีกว่าคนที่ฉันเจอมา”

เพื่อน ๆ เสียบกันไปครู่หนึ่ง จากนั้นไพรวรินทร์ก็โผล่ขึ้น “แล้วพีโตล่ะ”

รุจีขมวดคิ้ว “ฉันกำลังรีไรต์เรื่องที่จะบอกพีโตอยู่นี่แหละ นัดมาคุยวันนี้แล้วด้วย” เธอพูดพลางตบนาฬิกา และพอพูดจบโทรศัพท์ก็ดังขึ้น “พูดถึงไม่ได้เลย โทร. มาทุกที”

รุจีสูดลมหายใจ ยกนิ้วให้เพื่อนเพื่อขอความช่วยเหลือ และทำเสียงแผ่ว “ค่ะพีโต มาถึงแล้วใช่ไหมคะ ค่ะ...รุจีจะถึงแล้ว” เธอพูดเสร็จก็วางสาย

“อย่าบอกนะว่าแก่นัดเขามาที่นี่”

“บ๊าย” รุจีบ๊ายปากไปยังร้านกาแฟฝั่งตรงข้าม แต่แทนที่จะรีบเดินออกไป หญิงสาวกลับกะพริบตาปริบ ๆ บีบจมูกอย่างแรงจนแดงเรื่อ ดวงตามีน้ำคลอ

“โอเค เดี่ยวมา”

เมื่อเตรียมการเสร็จสรรพเธอก็ลุกออกไป เพื่อนที่เหลื้อมองหน้ากัน พลังสงสัยว่ารุจีคงกำลังสวมบทบาทหญิงสาวที่ต้องแต่งงานเพราะคำขอร้องของบิดา

“ฉันว่านะ บางทีรุจีไม่ต้องทำถึงขนาดนี้หรอก” ไพรวรินทร์พูดเหมือนเป็นปริศนา

อรดากับบวสิริก็ขสสงสัย แต่เห็นเพื่อนแค่นี้มอย่างมีเลศนัย

โตมรหุบยิ้มเมื่อเห็นหญิงสาวที่เดินเข้ามาทำหน้าที่แคร์รา เขาใจหายวูบ
กลางสังหรณ์และข้อคิดเตือนใจจากบรรดาผู้เชี่ยวชาญในอินเทอร์เน็ตบอก
ว่า หากผู้หญิงโทร. มาขอนัดเจอก่อนทั้งที่ตลอดเวลาไม่เคยทำ มักเป็น
ข่าวร้าย

“น้องรู้มีอะไรเหรอครับ”

รุจีพยายามทำตาให้โตกที่สุด และปรับเสียงให้สั้นเครือ

“รู้มีเรื่องจะบอก เกี่ยวกับ...การเจอกันของเรา”

นั้นอย่างไรละ...โตมรใจเต้นโครมคราม

“คือ...รูจะต้องแต่งงาน พอให้รู้หมั้นกับเขา รูต้องแต่งงานกับเขา

ขอโทษนะคะ”

โตมรเหมือนปลาที่โดนน็อกด้วยน้ำแข็ง “ละ...ล้อเล่นใช่ไหมครับ”

รุจีส่ายหน้า “เรื่องจริงค่ะ”

ชายหนุ่มเหมือนโดนสูบเลือดออกจากร่างกาย เขาเสียบหลายวินาที
กว่าจะตั้งสติและเอ่ยคำถามออกมาได้

“เขา...เป็นใครครับ”

“ชื่อคุณภาคีค่ะ เปิดบริษัทเกี่ยวกับซอฟต์แวร์ ภาคี พรหมวัฒนา”

รุจีไม่รู้ว่าถ้าโตมรเป็นลมล้มตึงในวินาทีใดวินาทีหนึ่งเธอจะทำ
อย่างไร

“รู...รูก็อยากปฏิเสธ แต่...”

“เข้าใจแล้วครับ”

“คะ?” รุจีกำลังจะเล่าเรื่องที่เตรียมไว้ แต่โตมรตัดบท ทำให้เธอ
ชะงัก “เข้าใจ...พีโตเข้าใจเธอคะ”

“ครับ ไม่เป็นไร น้องรูไม่ต้องอธิบายหรอกครับ ถ้าเป็น ภาคี
พรหมวัฒนา พีเข้าใจดี”

เขาพยักหน้า ตาแดงเหมือนจะร้องไห้

“เข้าใจจริงๆ เหนือคะ” รุจีไม่อยากเชื่อ

“ครับ”

ชายหนุ่มเดินโงนแง่นออกไป คราวนี้ฝ่ายที่โดนหนีก็คือเธอ รุจียืนงจนวนรดาที่แอบสังเกตการณ์อยู่ต้องมาลากลับไปที่โต๊ะ แล้วเรื่องการหักอกชายหนุ่มคนที่สิบสองของรุจีก็น่าท้ออย่างรวดเร็วจน

“เข้าใจอะไรวะ ทำไมฉันไม่เข้าใจ เขียนบทไว้ตั้งเยอะ แต่ยังไม่สามารถใช้เลย จิบมาลีปี โดนปฏิเสธภายในสี่นาที แต่เข้าใจเนี่ยนะ...งง”

“จะงงทำไม พี่โตทำงานอะไร แล้วคุณภาคีทำงานอะไร คิดสิ” ไพรวรินทร์บอก

รุจีถึงบางอ้อ โทมรทำงานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ถ้าจำไม่ผิดก็ดูเหมือนจะเป็นโปรแกรมเมอร์เสียด้วย พอหันไปสบตาเพื่อน ทุกคนก็พยักหน้า

“เรื่องมีอยู่แค่นั้นแหละ เมื่อกี้ฉันถึงบอกไงว่า รุจีไม่ต้องบีนน้ำตาก็ได้” ไพรวรินทร์แสดงความชื่นชมตัวเอง ส่วนเพื่อนๆ มองอย่างทึ่งๆ

“ส่งสารพี่โตเหมือนกันนะ” วลีรักษ์บอก “ถ้าเป็นคนอื่น คิดว่าพี่โตคงสู้แน่ แต่พอเจอมีอวางอันดับหนึ่งแบบนี้ ยอมยกธงขาวเลยดีกว่า จะได้ไม่เจ็บตัว แพ้หมดรูปตั้งแต่ยังไม่ได้แข่ง”

เธอพูดพลางทำหน้าสงสาร แต่แววตาไม่ได้ไปทางเดียวกันสักเท่าไร

“แต่ฉันก็ได้เป็นแฟนกับพี่โตนะ ไม่เคยบอกว่าคุณกับเขา น่าจะรู้” รุจีพิมพ์

“ผู้ชายเป็นเพศที่เข้าข้างตัวเองเก่งที่สุด ฉะนั้นไม่ต้องกลัวว่าเขาจะไม่คิด เขาคิดแน่ๆ แต่เอาเถอะ เข้าใจก็โอเคแล้ว ว่าแต่แกเถอะ จะแต่งเมื่อไหร่ล่ะ” อรดาถาม

๓

“อีกแค่เดือนเดียวเองรู จะเตรียมงานทันหรือ” อรดาทัก หลังจาก รุจีบอกวันแก่เพื่อนๆ

รุจีไม่อยากบอกว่าต่อให้แต่งวันนี้พรุ่งนี้ก็ทำได้ เเธอนึกถึงวันนั้น...
ทันทีที่เดินกลับบ้านและให้คำตอบแก่บิดา ก็ได้ถูกส่งแต่งงานในวันรุ่งขึ้น
เธออดคิดไม่ได้ว่าที่จริงแล้วบิดาเธอกับบิดาภาคีแอบเอาวันเดือนปีเกิด
พวกเธอไปหาฤกษ์งามล่งหน้าแล้วแน่ๆ แต่ไม่กล้าบอกเธอทันที

ผู้ใหญ่สองคนนี่ช่างลึกลับซับซ้อนจริงเชียว ไม่รู้ว่าภาคีรู้เห็นเป็นใจ
ด้วยหรือเปล่า แต่ช่างเถอะ เธอรับปากไปแล้วนี่

“แกโดนปาดหน้าวะอ้อ” วลีรักษ์บอกเยาะๆ

อรดามีคู้หมั้นอยู่แล้ว และวางแผนว่าจะแต่งงานเมื่อเรียนจบ แต่ยังไม่ทันไรรุจีก็ประกาศตัดหน้า แถมเป็นเรื่องเซอร์ไพรส์ที่สุด เพราะพวกเธอ
คาดเดากันว่ารุจีจะต้องเลือกมากอีกนาน

“ช่างฉันทเถอะ” อรดาไม่ยี่หระ

สาวๆ สนทนาเรื่องนั้นเรื่องนี้อีกพักใหญ่ ก่อนจะแยกย้ายกันกลับบ้าน

สำนักงานตั้งอยู่บนชั้นยี่สิบเอ็ด กินเนื้อที่เพียงหนึ่งในสามของพื้นที่ ทั้งชั้น และมีพนักงานรวมแล้วไม่ถึงห้าสิบคน แต่เป็นอันรู้กันว่านี่เป็นบริษัทซอฟต์แวร์ที่กำลังเติบโต เป็นที่จับตามองและเริ่มมีชื่อเสียงในแวดวงคนทำงานด้านไอที ซึ่งนักศึกษาจบใหม่พากันระบุเป็นตัวเลือกในอนาคต

วันนี้ห้องประชุมเล็กถูกรับให้เป็นห้องสัมมนา มีผู้สมัครกำลังกรอกรายละเอียด พนักงานธุรการพ่วงตำแหน่งต้อนรับตรวจเอกสารและจัดคิวสำหรับการสัมมนา

ด้านในจัดเป็นมุมทำงาน โต๊ะแต่ละตัวมีที่บังตาสี่ขุนแทนพาร์ติชัน ทึบเพื่อลดความอึดอัด เมื่อรวมกับการใช้สีโทนฟ้าขาวทำให้ดูสบายตา แต่คงความหนักแน่นด้วยพื้นแกรนิตสีเทาเข้ม ขณะนี้พนักงานต่างทำงานที่ได้รับมอบหมาย

เลขา สาวกำลังบันทึกสิ่งที่ได้ยินจากโทรศัพท์ ก่อนจะหันไปดูจอคอมพิวเตอร์ จากนั้นก็วางสายและโทรศัพท์สายในหาเจ้านายของตน

“คุณภาคีคะ คุณอรรรถให้ชื่อคนที่ส่งไปทำงานกับคุณแม่ทแล้วนะคะ โอนัดให้แล้ว วันพฤหัสบดี กับวันศุกร์คุณภาคว่างตอนบ่ายสองเวลาเดียวกันเลย โอเคไหมคะ”

เมื่อได้รับคำตอบเธอก็วางสาย กำลังจะบันทึกการนัดนี้ลงในตารางเวลาโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีก

“โอ้ ผมเปลี่ยนใจ เอาวันเดียวกันทั้งสองคนเลยดีกว่า วันศุกร์ก็ได้ บ่ายสองกับบ่ายสาม”

“ได้ค่ะ”

“ส่งเรซูเม่สองคนนั้นให้ผมด้วย”

“พอดีคุณอรรรถส่งฮาร์ดดิสก์ที่ีมีความเห็นมาให้แล้วนะคะ คุณภาคีเอาฉบับนี้เลยไหมคะ”

“ก็ดี เอามาเลยครับ”

หญิงสาววางสาย หยิบแฟ้มเอกสารจากฝ่ายบุคคลขึ้นมา ทุกครั้งปี

จะมีการแลกเปลี่ยนระหว่างที่นี่กับบริษัทแม่ที่อเมริกา ส่วนใหญ่แล้วทางประเทศไทยจะเป็นฝ่ายส่งไปมากกว่า เพื่อพัฒนาศักยภาพของพนักงาน เธอเคาะประตูห้องแล้วเปิดเข้าไป

แม้ว่าโดยรวมออฟฟิศจะเป็นโหนดสีฟ้าขาว แต่ห้องทำงานของภาคีคงความเรียบหรูด้วยสีชาวดำคลาสสิก แต่ทั้งโต๊ะและเก้าอี้ดูทันสมัยด้วยรูปแบบสบายตา ด้านหลังกับผนังซ้ายมือเป็นกระจก มีแค่ตู้เอกสารสีดำทางขวา มีมุมรับแขกเล็กๆ ทำให้ห้องทำงานที่ไม่กว้างนักมีแต่ของใช้ที่จำเป็น ดูน่ามอง ไม่คับแคบยามเข้ามาเยือน

โอเคเคยเสนอว่าบนโถ๊ะน่าจะมีดอกไม้เล็กๆ จะทำให้บรรยากาศสดชื่นขึ้น แต่ภาคียอมครึ่งทาง เขาให้วางบนโถ๊ะรับแขก แถมยังเป็นกระเบื้องเพชร ไม่ใช่ไม้ดอก และมีไม้ประดับสีเขียววางริมหน้าต่างเท่านั้น

‘ไม่ใช่ว่าผมไม่ชอบต้นไม้หรอก แต่เพื่อไม่ต้องดูแลกันมาก’

แม้คำพูดและการแสดงออกของเขาจะดูเรียบง่าย แต่โอ้เข้ามาในห้องนี้เมื่อไร จะรู้สึกถึงความเป็นระเบียบของเจ้านายเมื่อนั้น เขาเป็นผู้ชายเจ้าระเบียบแต่ไม่เจ้ายศเจ้าอย่าง ลูกน้องสามารถปรึกษาหรือเสนอความเห็นได้อย่างไม่อึดอัด เธอยื่นแฟ้มให้ เขาขอบคุณขณะรับไป แต่มองเลยไปด้านหลัง ทำให้โอ้มองตาม

“คุณภัทร” โอ้พูด

“มากวนหรือเปล่าคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ โอ้แค่เอาเอกสารมาให้คุณภาคี” เธอออกแล้วเดินออกไปอย่างรู้หน้าที่

ภัทราเดินเข้ามา หน้าโถ๊ะภาคีมีเก้าอี้ เธอจึงนั่งลง

“โพรเจกต์ของแมทเธอโร” เธอถาม

“ครับ ได้คนแล้ว เดี่ยววันศุกร์สัมภาษณ์อีกที พี่ภัทรมีอะไรครับ”

“ส่งเมลสำรวจตลาดภาคีสานมาให้”

ภาคีมองโน้ตบุ๊กแล้วพยักหน้าว่าได้รับแล้ว

“แล้วก็จะมาถามว่า เรื่องงานแต่งมีอะไรที่ช่วยไหม” เธอถามต่อ
 ชายหนุ่มคลายความเคร่งขรึมลง เอนกายพิงพนักเก้าอี้คล้ายจะ
 ผ่อนคลายจากการเร่งทำงานมาตั้งแต่เช้า ภัทราไปสำรวจตลาดทางภาค
 อีสาน พอกลับมาบิดาก็บอกว่าภาคนี้จะแต่งงาน ในฐานะพี่สาวที่รับรู้เรื่อง
 ราวของน้องชายมาตลอดจึงตื่นเต้นไปด้วย เธอเป็นอีกคนที่อยากเห็นเขา
 เริ่มต้นชีวิตใหม่

“ไม่เป็นไรครับ ได้โรงแรมแล้ว เหลือแค่คุยรายละเอียดเอง”

“แล้วได้คุยกับรูปร่างหรือยัง” เธอเจอว่าที่น้องสะใภ้ในวันที่สองพอ
 ลูกมากินข้าวที่บ้าน กังวลนิดๆ เกี่ยวกับอายุของรุจีซึ่งห่างกับภาคีหลายปี
 แต่หญิงสาวดูน่ารัก และมีแววกระตือรือร้น น่าจะพร้อมสำหรับงานมงคล

“คุยแล้วครับ วันนี้จะพาไปดูชุด เดี่ยวเที่ยงผมต้องไปแล้ว” เขาพูด
 พลังดูนาฬิกา ภัทราจึงลุกขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นพี่ไม่กวนแล้ว อ้อ...เกือบลืม เอนามบัตรช่างแต่งหน้า
 มาให้ รุ่นน้องพี่เอง” เธอบอกและยื่นกระดาษแผ่นเล็กให้ “มีอะไรให้ช่วยก็
 บอกได้นะ”

“ขอบคุณครับพี่ภัทรา”

ภัทราเดินออกมา ปิดประตูห้องให้ ขณะที่เดินกลับไปยังโต๊ะทำงาน
 ของตัวเอง เธอก็คิดเรื่องภาคีไปด้วย สีหน้าท่าทางเขาไม่แสดงให้เห็นว่
 การแต่งงานครั้งนี้เกิดจากการบังคับ แต่ความรวดเร็วทำให้เธอรู้ว่าเรื่องเก่า
 ‘อาจ’ กวนใจบิดา จึงดับไฟเสียด้านลม พอเธอทราบข่าวดี ก็เห็นด้วย
 อย่างไม่มีข้อแม้

วันนี้เป็นครั้งแรกที่รุจีได้กินข้าวกับภาคีตามลำพัง ชายหนุ่มมารับเธอ
 ที่บ้านตอนเกือบบ่าย แม้จะสายกว่าที่นัดเล็กน้อย แต่รุจียังรู้สึกว่เร็ว
 เพราะเธอตื่นได้ไม่นาน ร้านที่เขาพามา มีบรรยากาศสบายๆ กระจกใสมอง
 เห็นน้ำพุ ดูแล้วสดชื่น

นอกจากกินข้าวแล้ว ชายหนุ่มยังบอกเธอว่าจะพาไปเลือกชุดด้วย จากการแต่งตัว เขาคงมาจากที่ทำงานเช่นเคย เธอทำให้เขาต้องเสียนาน หรือเปล่า หรือบางที่ผู้บริหารอาจอยากโดดงานบ้าง คิดเช่นนั้นรุจีก็ไม่ปฏิเสธเขา

หญิงสาวยังไม่อยากเชื่ออยู่ดี นางสาวรุจีกำลังเตรียมงานแต่ง ทั้งที่เดือนก่อนเธอยังหัวหมุนจากการสอบแก้ๆ

“เวลาระชัั้น ผมเลยจ้งออแกในเซอร์จ้งงานให้ แต่ถ้ารุจียากได้งานแบบไหนก็บอกได้นะ”

การได้ยินคำแทนตัวเธอว่า ‘คุณ’ ทำให้รุจีสู้สึกดีและเป็นมิตร แต่คำว่า ‘รุ’ ฟังแล้วใจหวิวซอบกล เธอจะคุมสติไม่อยู่อีกแล้ว

“ก็...ยังงี้ก็ได้ละ ไม่ต้องมากพิธีก็ได้”

แปลกที่สุด...นี่เป็นเด็ดแรก แต่พวกเธอตันคุยเรื่องรูปแบบงานแต่งเหมือนขึ้นรถไฟเหาะไปยังจุดสูงสุดแล้วทิ้งตัวลงแนวตั้ง ต่อด้วยตีลังกา ลงมายืนขาล้นบนพื้น

“เราจะไปเจอเขาที่โรงแรมตอนบ่ายสาม เสร็จแล้วก็ไปดูชุดกันนะ”

“ค่ะ” รุจีสอบแค่นั้น

เธอจิ้มมะเขือเทศราชีนีเข้าปากและมองเขา พยายามบอกตัวเองว่า อิริยาบถของเขารวมตา ไม่ต่างกับผู้ชายคนอื่น แต่เธอละสายตาไม่ได้ เธอโดนสะกดจิตแน่ๆ ใครก็ได้ช่วยด้วย

รุจีเคยออกเดทมาเป็นสิบหน แต่ไม่เคยทำให้ใจเต้นได้เท่านี้ คนรอบข้างมองเธออย่างไร ดูเป็นคู่รักปกติ หรือเป็นคู่แปลกชวนสงสัยว่าเป็น ‘พ่อกับลูก’ จนบัดนี้รุจียังสงสัย ทำไมภาคีไม่ดูใกล้เคียงกับคนอายุเกือบสี่สิบมากกว่านี้ ถ้าเป็นอย่างนั้นเธอจะปฏิเสธได้เต็มปาก หรือเป็นเพราะเขาเหมือนนุพการี บิดากับพี่สาวเป็นคนรูปร่างเล็ก หลานสาววัยไม่ถึงยี่สิบก็เช่นกัน แต่หากจะมีอะไรเป็นตัวเชื่อมคนในครอบครัวนี้คงเป็นดวงตา กระมัง...ตาดูสติใส่ทุกคน

รุจีเดินดูห้องจัดเลี้ยง แต่ไม่ได้ฟังคำอธิบายของพนักงานเท่าไร ต่างกับภาคี แม้จะเป็นฝ่ายฟังเหมือนกัน แต่ดูเขารับรู้ได้ดีกว่า ในที่สุดเธอกับเขาก็มาดูเค้ตตาล็อกตัวอย่างงาน

หญิงสาวไม่คิดจะแต่งงานมาก่อน ไม่เคยวาดฝันว่างานแต่งงานของตัวเองจะเป็นแบบไหน พอถูกถามและถูกเทข้อมูลใส่ก็มีนั่ง กระทั่งดูจนจบเล่ม พนักงานก็ส่งสายตาบอกให้ทั้งคู่เลือกเสียที

“จริงๆ แล้วเอาแบบไหนก็ได้ค่ะ” รุจีรู้ว่าคำตอบไม่เข้าท่าเท่าไร เธอสบตาภาคี “แต่รูดชอบสีเขียว เอาโทนสีเขียวได้ไหมคะ”

สีหน้าเขาอ่อนโยน “ไม่มีปัญหา”

เธออยากถามต่อว่าเขาเห็นด้วยหรือเปล่า แต่ชายหนุ่มไม่มีอาการคัดค้าน เรื่องธิมงานทำทำอะไรจะจบ ทว่า...

“ตอนนี้เรามีโปรโมชั่นค่ะ จะรับเป็นส่วนลดหรือถ่ายรูปวีดิโอแถมฟรีก็ได้ค่ะ คุณภาคีกับน้องรุจีสนใจไหมคะ”

วีดิโอแถม...รุจีหึ่ง หมายถึงได้แต่งตัวสวย โพล่าเล็ค เบ็กกราวนด์งามๆ อารมณ์ซึ้งๆ แ่นละเธอเห็นเพื่อนฝูงและบรรดาคุณ่าวสาวทั้งหลาย กระหน้าแซร์กันเ็นเฟซบุ๊ก แม้เธอจะไม่มีแฟนเป็นตัวเป็นตน แต่เธอก็ตัวสั้นชนลุกชนชั้นด้วยความอิจฉาทุกครั้งทีเห็น

ถึงใครจะบอกว่ถ้าเลิกกันแล้วภาพมันบาดใจ แต่ได้อวดโลกครึ่งหนึ่งในชีวิตเหียวนะ

รุจีจับตัวเองไปใส่ในเฟรมภาพแล้ว สวนสวย ดอกไม้สะพรั่ง นางสาวรุจีสวมชุดสีขาว อัปเดตปั๊บ คนกระหน้ากตโโลก์ปั๊บ

‘กร๊อต’ เธอกรีตร้องไห้ใจ

เมื่อเหลือบมองภาคี ตัวเธอก็เหมือนหล่นตู่บจากก้อนเมฆ เหมือนโทรทัศน์จ้อดำเพราะโดนตัดสัญญาณทันที นี่ก็ไม่ออกว่เขาจะถ่ายรูปออกมาอย่างไร พวกเขาไม่ใช่คู่ที่บมเพาะความรักมาด้วยกัน ที่สำคัญนักธุรกิจที่ดูนึ่งขริมออย่างเขาจะชอบอะไรก็กกหรือเปล่า

โลกความจริงโหดร้ายเช่นนี้เอง รุจีหน้าจ๋อย ไม่กล้าออกความเห็น
“รูว่ายังไง”

คำถามของภาคีเหมือนให้อากาศแก่เธอ ทำให้หายใจได้อีกเฮือก
เธอไม่คิดหรอกว่าน้ำเสียงนั้นเป็นอย่างไร

“ก็...อยากถ่ายค่ะ”

‘ฉันอยากได้’ รุจีคิด “แต่...ก็แล้วแต่คุณภาคีค่ะ”

“ถ้ารูอยากถ่าย...ก็ได้ เอาเป็นว่าเลือกถ่ายภาพแล้วกันครับ”

เธอไม่ได้หุ่ผาดใช้ใหม่ นายภาคีอายุสี่สิบ ...เอ๊ย สามสิบแปด ยอม
ถ่ายรูปปริเวดดิ้งกับเธอ รุจียากเต็มท่าควมม้ามักสามรอบเป็นการทดลอง
แต่เธอทำได้แค่มิมและขอบคุณเขาด้วยเสียงหวานๆ ไม่ให้รู้หรอกว่าดีใจ
ขนาดไหน เธอจะเอาแบบไหนดีนะ คู่รักเดินทาง เจ้าหญิงกับเจ้าชาย หรือ
เจมส์ บอนด์ กับสายลับสาว

พนักงานสาวกำลังจะสรุปการขาย แต่นึกขึ้นได้ “อ้อ...แล้วเรื่องวิดีโอ
พรีเซ็นเทชันในงาน เอาเป็นแบบไหนดีค่ะ”

วิดีโอ! รุจีหุ่ฝั่งอีกรอบ

“เป็นเรื่องของเจ้าบ่าวกับเจ้าสาว เล่าสั้นๆ ว่าเจอกันยังไง แบบเก๋ๆ
นะค่ะ อิม...เป็นแนวพรหมลิขิตดีไหมคะ แบบว่าเจ้าบ่าวกับเจ้าสาวเจอกัน
มานานแล้ว แต่เพิ่งตกหลุมรักกัน เก้นะค่ะ” พนักงานพูดต่อ

รุจีหน้าร้อนผ่าว “อะไรทำให้คุณพี่คิดเช่นนั้นคะ” เธอพูดในใจ

ความจริงเธอกับภาคีเพิ่งเจอกันไม่ถึงห้าครั้งด้วยซ้ำ รุจีเหลือบมอง
ชายหนุ่ม สีหน้าเขาไม่เปลี่ยน

“ไม่ดีกว่า เรื่องของเราไม่ใช่แบบนี้”

คนฟังชะงักครู่หนึ่ง แต่ยังยึดต่อ “ไม่ใช่ก็ไม่ใช่ไรคะ สมมุติเอา
ก็ได้ ทำนองว่าคุณภาคีกับน้องรุจีบังเอิญมาเจอกันในงานของบริษัท แล้ว
ประทับใจกัน แต่ต่างก็ไม่กล้าบอก แบบนี้เก๋ดีไหมคะ”

‘เก๋อีกแล้ว เก๋ทุกอย่าง ถ้าใช้บริการคุณ’ รุจีคิด คราวนี้เธอเห็นแววตา

เขาวูบหนึ่ง

“ไม่เอาครับ”

“ถ้าอย่างนั้น...”

“ถ้าอยากทำวิดีโอให้จริงๆ เอาภาพฟรีเวดดิ้งไปขายเป็นสไลด์โชว์ดีกว่า ทำให้เหมือนเปิดหนังสือทีละหน้า หน้าปกเอาเป็นรูปการ์ด ถ้าได้แบบแล้วผมจะส่งไปให้ เท่านั้นพอ”

ภาคีพูดรวดเดียวจบ แม้แต่รูจี้ก็อึ้ง ปกติเธอไม่ค่อยได้ยินชายหนุ่มร่ายยาวแบบนี้ แสดงว่าคงอยากตัดบทเพราะรำคาญพนักงานสาวคนนี้พอสมควร อีกฝ่ายหนึ่งไปชั่วคราวที่ก่อนจะพยักหน้า และจดลงสมุดอย่างตั้งใจจนผิดปกติ แต่ความจริงอาจกำลังเขียนดำเจ้บ่าวของเธอก็เป็นได้

“ไม่มีปัญหาค่ะ ถ้าคุณภาคีต้องการอะไรเพิ่มเติมก็แจ้งได้ แต่รบกวนขอไม่เกินสี่ปดาร์หน้านะค่ะ”

ภาคีพยักหน้า รับไหว้พนักงานแล้วหันมามองรูจี้ซึ่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เมื่อเห็นเขามองเธอก็หุบยิ้ม และบอกสั้นๆ ว่าจะไปดูชุดและเลือกการ์ดต่อ

ถ้าจะมีอะไรขัดใจเธอ ก็คือท่าทางแบบนี้แหละ จัดการงานแต่งงานกับจัดเอกสาร ราบเรียบ ไม่มีอารมณ์ร่วมเลยพ่อคุณ!

ภาคีพารูจี้ไปดูชุดแต่งงาน หญิงสาวเมียงมองชุดแบบกระโปรงสั้น มีผ้าคลุมผม ให้อารมณ์เจ้าสาวแสนชน ชายหนุ่มเข้าใจดี หญิงสาวยังเด็ก แถมบุคลิกก็ปราดเปรียว คงชอบอะไรแหวกแนวไม่ซ้ำใคร แต่พอเขาเรียกให้มาลองชุดเกาะอกกระโปรงยาว จับเดรปตรงสะโพกเป็นชั้น เธอก็ไม่ขัด

พอสวมชุดเรียบร้อย พนักงานก็ชมเปาะ เมื่อรูจี้เห็นตัวเองในกระจกเงาก็ชอบใจ...เขาตาแหลม

“คุณเจ้าบ่าวตาแหลมมากค่ะ น้องใส่ชุดนี้แล้วสวยมาก ช่วงไหล่เต็มกระโปรงทรงนี้ทำให้ดูสง่า เหมาะมากค่ะ”

รูจี้ขุ่นเคืองเล็กน้อย ขโมยคำพูดเธอไปเฉยเลย

เมื่อได้ชุดสำหรับไปงานเลี้ยงตอนเย็นเรียบร้อย ทั้งสองคนก็ไปหาชุดสำหรับพิธียกน้ำชา รุจีถูกบิดากำชับว่าต้องเป็นชุดจีน หรืออยากประยุกต์อย่างไรก็ขอให้มีสีแดง ในที่สุดหญิงสาวก็ได้ก็เพ้าสีนวลขาวลายดอกโบตั๋นสีแดง เธอชอบชุดนี้มากกว่าชุดเจ้าสาวเสียอีก

หลังออกจากร้านก็เจอผ่านฝนอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย รุจียืนอยู่หน้าร้านกำลังตัดสินใจว่าจะทำอะไรดี รอฝนหยุดหรือเข้าไปขอยืมร่มจากในร้าน “ไปเถอะ” คนข้างตัวเธอพูด

หญิงสาวจะอัปปากถามว่าไปอย่างไร แต่เห็นเขาถอดเสื้อสูทออกมากลุมศิระต่างร่มแล้ว รุจีอึ้ง เธอถูกเขามองเป็นเชิงบังคับให้เข้าไปอยู่ใต้เสื้อด้วยกัน จนกระทั่งทั้งคู่เดินฝ่าสายฝนไปถึงรถ

‘คิดสิ เหมือนอะไร ใช่แล้ว! นี่มันซินโรแมนติกภาคบังคับในซีรีส์เกาหลีชัดๆ’ รุจีคิด หัวใจเธอเต้นโครมครามไม่หยุด แม้ว่าจะขึ้นไปนั่งบนรถแล้ว

ก่อนหน้านี้เธอเพิ่งค่อนข้างขอว่าเขาไร้อารมณ์ในการจัดงานแต่ง แต่หน้าที่เขาสรางความประทับใจให้เป็นอย่างมาก

รุจีสู้ตัวว่าตอนหนึ่งตนคงมองเขาตาหวานน้ำ ไม่คิดว่าภาคีมีมุมนี้ด้วย ทำให้เธอคิดถึงเรื่องที่เคยอ่านในอินเทอร์เน็ต ฝ่ายหญิงไม่พอใจเมื่อแฟนหนุ่มไม่ยอมถอดเสื้อซิปมากันฝนให้ เพราะต้องเขี่ยยามเข้าเรียนห้องแล็บ แต่อยู่ที่เจ้าบ่าวเธอขณะเลิก

ภาคีโยนเสื้อไว้บนเบาะหลัง สตาร์ตรถ พอเห็นจากทางตาวารุจีกำลังจ้องอยู่จึงหันไปถาม

“มีอะไรหรือ”

แป่ว! รุจีได้ยินเสียงเอฟเฟกต์ในรายการตลก เขาไม่เห็นความแปลกปลี้มลอยเต็มรถหรือ เมื่อเธอไม่ตอบเขาก็ยิ่งสงสัย

“มีอะไรหรือเปล่า?”

“เอ่อ...เปล่าค่ะ”

‘โอ้เอ๊ย! หลงชื่นชม ที่เห็นผู้ชายคนนี้ก็ไม่ใช่คนโรแมนติกละเลี้ยวหน่อย
ไม่เคยดูซีรีส์เกาหลีหรือ รู้ตัวไหมว่าเมื่อกี้ตัวเองเทรากับพระเอกเซียวนะ
สงสัยว่าถ้าชวนคุยเรื่องระบบแลน ภาษาญี่ปุ่น และสถิติ คงพุ่งน้ำไหลไฟดับ
แน่นอน’ หญิงสาวคิด

รุจีถอนหายใจเพื่อดับอารมณ์คุกรุ่น เมื่อรถแล่นไปได้สักพักภาคีก็
ยื่นนามบัตรให้

“เดี๋ยวรุจีติดต่อกันนี้นะ เป็นช่างแต่งหน้า และเป็นรุ่นน้องพี่ภัทร
พี่ภัทรโทร. ไปบอกให้แล้ว รุจีคุยกับเขาได้เลย”

หญิงสาวดูนามบัตร มีชื่อกับอีเมล

“ถ้าอย่างนั้นรุจิโทร. เลยดีกว่า” เธอบอก

ระหว่างที่ภาคีขับรถไปร้านทำการ์ด หญิงสาวก็คุยกับช่างแต่งหน้า
ได้ความมาให้เธอสวมชุดแล้วถ่ายรูปส่งไปให้ดู อุทัยงานคร่าวๆ และ
บอกความต้องการพิเศษ

ตลอดการคุยสั้นๆ ภาคีเห็นความจะฉานในน้ำเสียงเธอ รุจีคงเป็น
สโตร์เด็กรุ่นใหม่ แต่แฝงด้วยลูกอ่อนปนทะเล้นนิดๆ เขาพยายามเรียนรู้
เธอ แต่เวลาแค่นี้คงตัดสินอะไรไม่ได้มาก ชายหนุ่มคิดถึงบทสนทนา
เขากลับจากบ้านแสงชัยหลังเธอตอบตกลง

‘น้องเป็นยังไงบ้าง น่ารักไหม’ ไพบูลย์ถาม

‘เด็กจ๋าง’ เขาตอบสั้นๆ

บิดาเขาหัวเราะเบาๆ และบอกว่าเธอเพิ่งเรียนจบ

‘พอไม่ได้ทำให้ภาคีติดอึดใจไหม’

ภาคีรู้ว่าบิดาหมายถึงการเลือกรุจีและการแต่งงานกะทันหัน

‘ไม่นี่ครับ’ เขาตอบอย่างที่ตั้งใจ

ไพบูลย์ผ่นลมหายใจโล่งอก ‘ได้ยินแบบนี้พ่อก็คสบายใจ’

เมื่อรถเลี้ยวเข้าหมู่บ้านเขาก็พูดว่า ‘ผมไม่อึดอัดจริงๆ และไม่
ต่อต้านด้วย ถ้าจะถามความรู้สึกต่อน้องเขา ผมคงตอบไม่ได้ เพราะเพิ่ง

รู้จักกัน แต่ผมจะบอกว่า ในเมื่อตกลงแล้วว่าจ้างงาน ผมก็จะใช้ชีวิตคู่ และประทับใจประทับใจให้ดีที่สุด พ่อไม่ต้องห่วงหรอกครับ'

ภาคีตอบบิดาด้วยความตั้งใจจริงอีกครั้ง

รุจีอายุยี่สิบสาม เขาสามสิบแปด ห่างกันสิบห้าปี เกือบเท่าหยกซึ่งเป็นลูกสาวภรรยาคนเดียว ภาคีเพิ่งรู้สึกว่าจะทำไมเขาจึงไม่ขาดใจเมื่อเห็นภรรยาของหญิงสาว คงเป็นเพราะเคยเห็นภาพคล้ายกันจากหลานสาวนั่นเอง เป็นความเอ็นดูปนตื่นเต้นเมื่อเห็นความแปลกใหม่ แต่คงมีอีกหลายบทให้เรียนรู้อีกกัน อย่างที่เขาบอกบิดา เขาจะพยายามทำให้ดีที่สุด...ไม่ให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย

บ่ายวันอังคาร ขณะที่พนักงานในบริษัทกำลังชะม้กเขม้นทำงานแผนกไอทีเต็มไปด้วยเสียงรัวคีย์บอร์ด เสียงเครื่องพรินต์แบบดอทเมตริกของฝ่ายบัญชี สลับกับเสียงโทรศัพท์จากฝ่ายจัดซื้อที่กำลังต่อรองราคา

ภาคีเดินออกจากห้องมาหยุดตรงพื้นที่กึ่งกลางของสำนักงาน จุดที่พนักงานแปลลิบเปอร์เซ็นต์มองเห็นเขา

“ทุกคนครับ รมกวนเวลาเล็กน้อย”

พนักงานละมือจากงานที่ทำ แต่ไม่ทั้งหมด นานทีจะเห็นชายหนุ่มมาประกาศอะไรสักที ทุกคนรู้ว่าเจ้านายซึ่งพ่วงตำแหน่งเจ้าของบริษัทคนนี้ไม่ค่อยพูดเท่าไร

“วันเสาร์นี้ขอเชิญทุกคนไปงานแต่งงานผมนะครับ สถานที่กับเวลาที่ถามจากไอทีได้เลย ไม่ได้ส่งบัตรเชิญ แต่เชิญทุกคนนะครับ”

เมื่อพูดจบเขาก็เดินกลับเข้าห้อง โปรแกรมนเมอร์บบางคนเพิ่งถอดหูฟังแล้วหันมามอง พอเห็นเพื่อนร่วมงานตะลึงกึ่งง

“อ้าว...เมื่อไหร่เจ้านายออกมา”

“อือ...เข้าห้องไปแล้ว”

“แต่งงาน!” อีกคนโพล่งขึ้น “นี่ฉันหูผาดหรือเปล่าเนี่ย”

จากพักแค่นี้ไม่กี่วินาที กลายเป็นร่วมลิบนาที่ เพราะทุกคนต่าง หันหน้ามาจับกลุ่มคุยกัน

“นี่เจ้านายคิดว่าเขาเดินออกมาพูดว่าฝนตกแล้วก็กลับเข้าห้องไป แค่นี้จะเหวอ”

“แต่งงานอะไร วันเสาร์นี้ด้วย ทำไม่เร็ว โคตรเร็วเลย แฟนเจ้านาย เป็นใคร ใครเคยเห็นบ้าง”

“อย่าว่าแต่เคยเห็น ไม่เคยรู้มาก่อนด้วยว่าเจ้านายมีแฟน”

บทสนทนาเป็นเช่นนั้นครู่ใหญ่ ก่อนจะมีตัวแทนเดินมาที่โต๊ะของ เลขาฯ ซึ่งคาดเดาน่าจะรู้ดีกว่าใคร โอ้ทำหน้าที่เมื่อถูกระดมคำถามว่า เจ้าสาวเป็นใคร อายุเท่าไร

“เห็นบอกว่าเป็นลูกสาวบริษัทขายรถ คนรู้จักของคุณพ่อคุณภาคี ไ้ก็รู้แค่นี้แหละ”

“ถามหน่อยสิคุณไอ้ มีเวลาอีกสามวัน เขียนถามเลย แบบ...คุณ ภาคีจะแต่งงาน เจ้าสาวคงสวยนะคะ อะไรแบบนี้”

ไอ้สายหน้าเร็วๆ ทำนองไม่เห็นด้วย เพราะเป็นเรื่องส่วนตัวของ เจ้านาย แต่กระนั้นเธอก็อยากรู้เหมือนกัน เธอเคยลองถามเล่นๆ ใวัน หนึ่ง ภาคียิ้มน้อยๆ ก่อนจะตอบสั้นๆ

“ไปดูวันงานแล้วกัน”

“จบนะคะ” เธอแบมือให้บรรดานกกระจิบ และสิ้นสุดตำแหน่ง นกพิราบเพียงเท่านี้ เป้าหมายจึงเปลี่ยนเป็นผู้ช่วยของภัทราซึ่งเป็นพี่สาว เจ้านายแทน จากนั้นการสนทนา ก็มีเป็นระยะ

อังคนารับโทรศัพท์เพื่อนที่ทำงานที่บริษัทรับจัดงานแต่งงาน เพราะมีลูกค้า อยากรู้ให้ช่วยเลือกสร้อยเพชรให้ ซึ่งฝ่ายชายจะทำเซอร์ไพรส์ จึงขอความ ช่วยเหลือโดยให้เธอส่งรูปไปให้ดู

“จะใส่ในงานด้วยหรือเปล่า ถ้าอย่างนั้นขอดูชุดเจ้าสาวด้วยนะ จะ

“คงเป็นลูกสาวคุณแสงชัยนี่แหละ เพื่อนฉันบอกว่าเจ้าสาวยังเด็ก
อยู่เลย ให้เต็มที่ไม่เกินยี่สิบห้า”

ปณิศราค่อยๆ ผ่อนลมหายใจ พยายามระงับสติ งานแต่งกะทันหัน
เจ้าสาววัยขบเผาะ ชวนให้คิดติดลบ ขึ้นตอนเร่งด่วนไม่ต่างอะไรกับการ
‘คว่ำ’ คนมาเป็นคู่ ภาวคิของเธอไม่ใช่คนแบบนั้น หรือมีบางอย่างผิดพลาด
จนทำให้เขาตกกระไดพลอยโจน

“นิด” อังคณาเรียกเกรงๆ

“ถามให้อีกข้อซีอั้ง งานแต่งมีวันไหน” ปณิศรารู้ด้วยน้ำเสียง
ราบเรียบ จนเพื่อนเตาอารมณ์ไม่ถูก

เมื่อรุจีลงมาจากชั้นสองในเวลาแปดโมงกว่า แสงชัยก็มองนาฬิกา และกะพริบตา

“ลูกสาวป้าตื่นเช้าในวันอาทิตย์”

“ป้าอย่าล้อรุจีละ ก็รูบอกแล้วว่าสองวันนี้จะไปถ่ายรูปกับคุณภาคี ถ้าช่างภาพเขาไม่นัดตอนเช้าเพราะแสงสวยละก็ รูไม่ตื่นหรอก” เธอทำเสียงกระแงักระงอด

“เพราะช่างภาพหรือเพราะคุณภาคีกันแน่”

หญิงสาวสะบัดหน้า บิดาหัวเราะแล้วถามอย่างเอาใจว่าจะกินอะไร รongห้องหรือเปล่า เมื่อวานเธอกับภาคีไปถ่ายรูปบริเวณดิงกันมาแล้วหนึ่ง หน พบบอกว่าอยากได้สองแนวคือเรียบหรูกับสบายๆ ช่างภาพก็ได้สถานที่ เป็นตึกโบราณในย่านถนนเจริญกรุง แสงตอนบ่ายทำให้ดูอ่อนยุคสวยแบบ คลาสสิก เหมือนคุณชายกับคนรักซึ่งเป็นหญิงสาวจากตระกูลผู้ดี

เธอไม่ได้พูดเองหรอกนะ ช่างภาพบอก

เมื่อได้รูปมาเป็นน้ำจิ้มนิดหน่อย รุจีก็ส่งไปให้เพื่อนดู เพราะ

พวกนั้นตามจิกเป็นไก่ทิว โดยเฉพาะอรดา พอเห็นก็กรีดกร๊าด จากที่คิดว่า จะอวดศักดิ์ดาชาวโลก กลายเป็นความซัดเซินแทน เธอไม่รู้ว่าเพราะอะไร ยิ่งเห็นหนุ่มๆ ที่เคยหยอกกันมาแสดงความเห็นเชิงตัดพ้อก็ยิ่งหัวน้ไหว แต่เกรงใจว่าที่เจ้าบ่าวมากกว่า เธอไม่กล้าเปิดเผยขนาดนั้น เพราะเท่าที่ดู รูปผ่านๆ ก็เห็นว่ารอยยิ้มเป็นของหายากสำหรับเขาไปเสียนี้ ความจริงเธออยากได้อะไรเปรียบกว่านี้ เป็นต้นว่าเจ้าหญิงเจ้าชายกับม้าตัวสวย หรือไม่ ก็คูร์กบิกโกต์ แต่เห็นหน้าเจ้าบ่าวแล้วก็ปลงตก รักพอเพียง ยอมถ่ายด้วย กิติแค่นั้นแล้ว

รุจีโชคคืออย่างหนึ่งคือ บรรดาหนุ่มๆ ที่เธอปฏิบัติต่างยอมรับและ ยินดีด้วย หวังว่าคงไม่มีใครวางแผนลักพาตัวเธอไปเพราะความแค้นหรือก ณะ ถึงจะติดละครแต่เธอไม่ชอบถูกปล้ำแบบนางเอกเสียหน่อย

‘พຽ່ນนี้เจอกันสักเก้าโมงนะครับ คราวนี้จะเป็นคอนเซ็ปต์คูร์กเดิน ทางแบบสบายๆ’ เธอจำได้ว่าช่างภาพร่างท่วมพุดแบบนั้น จากนั้นก็บอก สถานที

รุจีตาเหลือกเมื่อได้ยินว่าเป็นใต้ทางด่วน อีกฝ่ายหัวเราะ บอกให้ เชื่อมือว่าจะถ่ายให้เหมือนอยู่ท่ามกลางทุ่งในต่างประเทศเลยทีเดียว

เสียงแตรรถปลุกรุจีตื่นจากภวังค์ วันนี้เธอสวมชุดเดรสสีขาวสลั บฟ้าลายดอกไม้ กับรองเท้าผ้าใบ อุปกรณ์เสริมมีหมวกสาน ผ้าพันคอ กระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมแบบโบราณ และกระเป๋าสาน เธอไม่รู้ว่าจะเดินทางกัน แบบไหน จึงเอาไปหมดเลย

ภาศีลงจากรถ ก้าวยาวๆ เข้ามา รุจีกะพริบตา

วันนี้ชายหนุ่มสวมเสื้อยืดสีน้ำเงินกับกางเกงยีน

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นเขาสวมอะไรนอกเหนือจากเสื้อเชิ้ตกับ กางเกงสแล็กส์หรือปล่า เมื่อวานเป็นคุณชาย แถมสวมสูทเลยยิ่งเนี้ยบ แต่วันนี้ดูราวกับเป็นคนละคน

“สวัสดีครับป้า”

รุจียังเคลิ้ม ไม่เลวแฮะ ใส่กางเกงยีนแล้วดูดีตกลง ดูดีเป็นบ้า ทั้ง
มาดผู้บริหาร เหลือแค่ผู้ชายมาดแมนคนหนึ่งเท่านั้น ให้เต็มลิบเลย'

“ไปเลยไหม” เขาถาม

“ค่ะ”

เมื่อรถแล่นไปสักพัก รุจีก็นั่งภาวดี ชายหนุ่มมองกลับ

“ทำไมเธอ” เขาพูด

“วันนี้คุณภาคีใส่กางเกงยีน” เธอพูดยิ้มๆ พาให้เขายิ้มเขินเล็กน้อย

“ความจริง...ผมไม่ได้ใส่กางเกงยีนนานแล้วนะ”

ประเด็นมันอยู่ตรงนี้ เขาขอมปรับเปลี่ยนเพื่อถ่ายรูปกับเธอ เมื่อคิด
เช่นนี้หัวใจก็แทบพองคับอก เธอเปลี่ยนใจแล้ว ให้คะแนนเต็มร้อยไปเลย
มีบ้านชายบ้าน มีรถชายรถ ยอม!

แน่ละ คราวนี้เพื่อนๆ กรีดเสียงดังกว่าเดิม โดยเฉพาะภาพที่ภาคี
อุ้มเธอ ไบหน้าใกล้กันแค่นี้ รอยยิ้มเหมือนคู่ที่ปลูกต้นรักมานาน แต่
เพื่อนสุดที่รักคงไม่รู้หรือกว่าตอนถ่ายรูปเธอเขินแค่ไหน

เป็นอีกบทหนึ่งในความทรงจำที่แสนประทับใจของรุจี

เมื่อถึงวันแต่งงานจริงๆ รุจียอยากบิบบคอสินแสที่หาฤกษ์งานแต่งให้
ดับดิน มีอย่างที่ไหน ยกน้ำชาตอนตีสาม จะบ้าเหรอ ยกน้ำชาหรือล่าท้าผี
กันแน่ เพราะนั่นแปลว่าเธอต้องตื่นตั้งแต่ก่อนตีสอง ซึ่งปกติเวลานี้เธอเพิ่ง
เข้านอนด้วยซ้ำ และจะให้นอนตั้งแต่สี่ทุ่มก็ไม่หลับ สรุปว่ารุจียบไปชั่วโมง
กว่าๆ ก็ถูกบิดาปลุก

ช่างแต่งหน้าไม่่วงหรือ ภาคีด้วย บิดาเธออีก ภักธา อรรถ...สามี
ภักธา ขนาดหยกซึ่งเป็นหลานสาวเจ้าบ่าวก็ยังมี และแอบเห็นเธอหาว
หวนดออยู่เหมือนกัน เพื่อนๆ ก็มาพร้อมบ่นกระปอดกระแปด งานนี้อรดา
โดนเป็นเป้าระบาย

“อ...งานแก่ขอเลยนะ อย่าได้เอาฤกษ์กลางดึกแบบนี้ ประเภทต้อง

มาพิธีโดยไม่มีแสงอาทิตย์ฉันรับไม่ได้” ไพรวรินทร์บ่น

“อย่าบ่นเลยนะ แคว้นเดียวเอง” วลีรักษ์พูดไปหาไป

พิธียกน้ำชาแบบจีนระหว่างสองครอบครัวเป็นไปโดยเรียบง่าย ตอนที รุจีชอบที่สุดไม่ใช่วินาทีที่ภาคีถือดอกไม้มารับเธอไปทำพิธี แต่เป็นช่วงที่อยู่ ต่อหน้าบุพการีทั้งสอง ตอนถ่ายรูปรวม เขาจับมือเธอ รุจีรู้สึกกราวกับมี กระแสอุ่นๆ ไหลเชื่อมสู่หัวใจ ไม่รู้ว่าเธอเพื่อเจ้อเพราะความง่วงหรือเปล่า

ต่อจากพิธียกน้ำชาถึงฤกษ์เข้าบ้านเจ้าบ่าว เพื่อนๆ ขอตัวกลับไป ก่อน เพื่อเตรียมตัวมางานเลี้ยงตอนเย็น พอไหว้พระเสร็จสิ้นก็กินข้าวเข้า ด้วยกัน รุจีรู้สึกเหมือนมีผีบังบดในหัว ไม่รับรู้บทสนทนาเท่าไร คนรับใช้ ยกกาแฟมาให้ ถึงเวลานี้กินทั้งไรก็ไม่รู้ว่าจะเอาอยู่หรือเปล่า เพราะเธอง่วง เหลือเกิน นิ่งนิ่งเมื่อไรตาจะปิดทุกที ศีรษะจะท่ามูมราบกับพื้นโลกทำเดี๋ยว หยกหายตัวจากวงสนทนาไปสักพักแล้ว คาดว่าคงไปแอบหลับแน่ รุจี อยากไปด้วยหว่ารอบตัวมีแต่ผู้ใหญ่ แถมคนข้างตัวคือเจ้าบ่าว แต่...เธอ ง่วง

“ให้แล้วไม่รับคืนนะครับเถ้าแก่” แสงชัยหยอดมุก

ไพบูลย์หัวเราะร่วน “ต้องบอกภาคี ไม่ใช่บอกผม”

ภาคีได้แต่ยิ้ม ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายคุยกันอย่างออกรสออกชาติ เท่าที่ รับรู้ แสงชัยเป็นคนอารมณ์ดี ไม่แปลกใจที่บุตรสาวสดใสร่าเริงแม้จะไม่มี มารดา

“ไม่ต้องห่วง แม่ครับที่นี้เยอะเยอะ” ไพบูลย์พูดต่อ

รุจีได้ยินแว่วๆ ว่าบิดาอธิบายคุณสมบัติเธอว่าไม่เป็นงานบ้านงาน เรือนสักกระพิก เธออยากบอกอย่างน้อยก็ยกน้ำชาได้ แต่ไม่มีแรงเถียง จึงเอนตัวพิงพนักโซฟา เท้ากางเอาไว้ไม่ให้ล้นหงก แต่ก็กลายเป็นหนูน ต่างหมอนจนได้

“จู่...”

ขณะที่หญิงสาวกำลังเคลิ้มก็ได้ยินเสียงเรียกข้างหู เธอปรือตา เห็น

หน้าภาศีลอยอยู่ใกล้ๆ

“ไปนอนในห้องไหม”

รุจีพยักหน้า ลูกขึ้นและปล่อยให้ภาศีจูงมือไปเหมือนต้องมนตร์ ได้ยินเสียงใครสักคนพูดตามหลังว่า “เป็นเพราะต้องตื่นเช้า พาน้องไปนอนก่อน” แต่สมองไม่รับรู้แล้ว

ห้องพักผ่อนมีโซฟาปรับเป็นที่นอนได้ ภาศีเอามอนอิงมาวางซ้อนให้พอดี และส่งอีกใบให้กอด

“หลับก่อน เดี่ยวใกล้เวลางานเย็นผมจะมาปลุก”

รุจีไม่รู้ว่าจะตัวเองตอบไปว่าอย่างไร พอเอนกายขนานพื้นโลก และหลับตา เธอก็เข้าสู่ห้วงนิทราโดยพลัน ไม่ทันเห็นว่าภาศียิ้มอย่างเอ็นดู

งานเลี้ยงตอนเย็นจัดที่โรงแรม แยกทยอยกันมา ระหว่างรอการต้อนรับก็ได้ชมภาพของบ่าวสาวที่ฉายบนจอไปพลาง โดยมีเสียงชื่นชมและคาดไม่ถึงจากพนักงานบริษัทของภาศี ซึ่งไม่คิดว่าจะได้เห็นเจ้านายตนเองในอิริยาบถน่ารักๆ เช่นนี้ ออแกไนเซอร์เพิ่มรูปถ่ายจากพิธียกน้ำชาในสไลด์โชว์ด้วย เมื่อได้เวลาภาศีก็ยกแขนให้รุจีเกาะ และพาเดินเข้าไปในงานเลี้ยงปรบมือชื่นชมดังเกรียวกราว

ทั้งที่เหนื่อยและเพลียแต่รุจียังตื่นเต้น แทบไม่รู้ลืktionตอนที่ภาศีจับมือเธอให้ตัดเค้ก

“มือเย็น” เขาบอก

เธอยิ้ม เชนสุดชีวิต เธอตื่นแต่นั้นนี่นา คนตั้งเยอะ แต่ทุกอย่างก็ดำเนินไปอย่างราบรื่น ถึงตอนนี้รุจียอมรับความเป็นผู้ใหญ่ของภาศี เขาคอยกระซิบบอกว่าต้องทำอะไรต่อ เช่นตอนตัดเค้ก แทนที่จะตัดสองชิ้นแล้วยกไปให้บุพการีสองฝ่ายสองเที่ยว เขาก็ให้รุจีถือไปให้บิดาเขา ส่วนเขาถือไปให้บิดาเธอ เพราะหากคนสองคนต้องถือจานเล็กเพียงใบเดียวคงไม่ถนัด พิธีกรชื่นชมว่าน่ารัก และเรียกเสียงปรบมือได้อีกระลอก

ภัทราหนึ่งอยู่กับอรรถและหยก โต๊ะเดียวกับบิดาของคู่บ่าวสาว เธอ ถูกชะตานั้นองสะใภ้ อาจเป็นเพราะรุจีหน้าตาน่ารัก รวมไปถึงความเป็น ผู้ใหญ่ใจดีของแสงชัยด้วย ส่วนไพลุลย์ตักเค็มมาชิม

“อร่อยไหมคะคุณตา” หยกชะงักหน้ามาถาม

“อร่อย...เฮาลี”

“หยก นั่นเค็มของคุณตานะ อยากกินค่อยไปตักเอา เสียมารยาท”

ภัทราปรามลูกสาว

“เปล่านะคะ หยกแค่ถามเฉยๆ” เธอปฏิเสธแล้วก้มหน้างุดเพราะถูก มารดาจ้องเขม็ง

“เดี๋ยวภัทราไปห้องน้ำก่อนนะคะ” ภัทราหยิบกระเป๋า ลุกจากโต๊ะ แต่ พอเดินไปได้สองสามก้าวก็ย้อนกลับมา และก้มกระซิบกับบิดา

ไพลุลย์มองตามทิศทางที่เธอชี้ สีหน้าที่เคยเปี่ยมสุขเปลี่ยนเป็น เคร่งขรึมทันที

“เดี๋ยวพ่อจัดการเอง” ไพลุลย์ลุกออกจากโต๊ะ

“อะไรกันหรือคะ” คนอายุน้อยสุดถามอีกตามเคย

ภัทรากำลังจะดุลูกสาว แต่อรรถแตะแขนภรรยา ก่อนจะพูดกับหยก

“ช่างเถอะหยก ดูนีดีกว่า บ่าวสาวจะขอบคุณแขกในงานแล้ว”

หยกขมวดคิ้ว แต่รอดตัวจากการโดนมารดาเจ้าระเบียบตำหนิ น้ำ ภาคกับน้ำสะใภ้ของเธอยืนคู่กันบนเวทีซึ่งไม่สูงนัก

“อยากให้คุณภาพก็กับคุณรุจีกว่าขอบคุณแขกในงานสักเล็กน้อย ครับ” พิธีกรยื่นไม้คี่ให้

เจ้าบ่าวดูหล่อสะอาดเมื่อสวมชุดสีขาว เขายิ้มนิดๆ ไม่ทำให้รู้สึกว่าเป็น การวางฟอร์ม ตรงข้ามกลับทำให้เขาดูสง่าและลุ่มลึกสมวัย เพื่อนๆ รุจีกระซิบกระซาบชื่นชมไม่หยุดปาก

“ขอบคุณทุกท่านที่ให้เกียรติมางานนะครับ ขอขอบคุณบ้างครับ ผมสัญญาว่าจะดูแลลูกสาวป้าให้ดีที่สุด”

มือที่เกาะกุ่มมือรุจีอบอุ่น ละลายความเย็นจากการตื่นเต้น กระแสความร้อนไหลสู่หัวใจ แม้เป็นคำสั้นๆ แต่กล่าวได้จริงใจ เธอรู้ว่าคู่ของตนเริ่มต้นอย่างไม่รีบร้อน แต่เขาก็ลั่นวาจาต่อหน้าคนมากมาย คำสัญญาที่เพียงพอจะร้อยชีวิตของทั้งคู่เข้าด้วยกัน และสามารถบันทึกเรื่องราวได้นับจากนี้ ยังมีเสียงปรบมือฮือฮารุจียิ่งเงิน พิธีกรยื่นไมค์ให้เธอบ้าง

“ก็...ขอบคุณทุกๆ ท่านเหมือนกันคะ ขอขอบคุณบ้างที่เลี้ยงดู และให้สิ่งดีๆ แก่รุมมาตลอด รุจีบ้าง แล้วก็...ขอบคุณสำหรับคำสัญญาจากเจ้าบ้างคะ”

เธอไม่เคยชินขนาดนี้มาก่อนเลย เป็นความอายปนตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก เธอไม่ได้บ่มรักกับภาคียังตื่นต้นขนาดนี้ เข้าใจแล้วว่าทำไมเจ้าสาวทั้งหลายถึงน้ำตาแตกตอนเข้าพิธี พอมองไปยังโต๊ะก็เห็นบิดายิ้มหน้าบานแต่น้ำตารื้นเช่นกัน

หญิงสาวพูดสั้นๆ เพราะกลัวว่าถ้าเอ่ยอะไรยาวกว่านี้ตัวจะม้วนเป็นหยอยทากเสียก่อน...เธอเขินนี่นา

อวดร้องแซวพร้อมปรบมือรัว เธอสบตาเพื่อนบนเวที เอาจริงยิ้มแก้มตัวเอง รุจีได้แต่ยิ้มเขินตอบ พิธีกรประกาศว่าเป็นช่วงเวลาของการถ่ายรูป เท่ากับจบขั้นตอนกล่าวขอบคุณเพียงเท่านั้น หญิงสาวขมวดคิ้วทันที

“อ้าว...ทำไมไม่มีหอมแก้มละ หอมแก้มก่อนสิ” อวดาพูด

“คู่บ่าวสาวเขาไม่หอมกัน พี่หอมให้แทนไหม” ปุณณัติ คู่หมั้นอวดายื่นหน้าไปหาเธอและยิ้มระรื่น

อวดาเบี่ยงตัวหลบ เพื่อนร่วมโต๊ะหัวเราะอย่างสนุกสนาน

“ไม่เกี่ยวชะหน่อย” เธอพูดเขินๆ

“สงสัยพิธีกรโดนลืกลผลแน่ๆ” ไพรวิรินทร์บอก

เธอกับเพื่อนตั้งข้อสังเกตกันว่า เจ้าบ่าวของรุจีเป็นผู้ใหญ่ เมื่อไม่มีพิธีการก็กึกก้องเช่นนี้ก็ไม่แปลกใจ อีกประการหนึ่งคือทั้งคู่รู้จักกันไม่นาน

“อดเลย อารมณ์เสีย ออยากเห็นนะ” ไพรวรินทร์พูดต่อ

“เดี๋ยวเขาก็ไปหอมกันเองแหละ ไม่ต้องห่วงหรอก” วลีรักบอกรักยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นจิบ

อรตามองเพื่อนกับเจ้าบ่าวถ่ายรูปกับบรรดาแขกที่มานั่งดู คู้หมีนั้นเธอ มองตามแล้วแสดงความเห็น

“เป็นคู่ที่อายุห่างกันตั้งเยอะ แต่เวลายืนด้วยกันแล้วดูเหมาะสมดีนะ”

“ก็แค่ภาพนั้นแหละที่ปุณ ยังมีอะไรอีกเยอะที่คงต้องปรับเข้าหากัน ยายรุมนั้นเปรี้ยวปรี๊ดจะตาย”

“งานนี้ฉันว่าไม่ต้องปรับ ปราบอย่างเดียว และเชื่อว่าคุณภาคีจะ ปราบอยู่ด้วย” ไพรวรินทร์พูดยิ้มๆ

ทุกคนสรุปตรงกันว่าต้องดูยาวๆ

ปณิศราก้าวเข้ามาในห้องจัดเลี้ยงแค่ก้าวเดียวก็เห็นไฟพญูลย์ยืนอยู่ ราวกับว่าเห็นและรอเธอตั้งนานแล้ว หญิงสาวยกมือไหว้

“ภาคเขาเชิญเธอด้วยหรือ” เขาถาม

ผู้ไม่ได้รับเชิญพร้อมจะได้ยินคำพูดเช่นนั้นอยู่แล้ว

“เปล่าค่ะ แต่นิดอยากมาแสดงความยินดีกับภาค”

“ไม่จำเป็นหรอก ไม่มีเธอ ภาคเขาก็มีความสุข เธอกลับไปเถอะ”

คำพูดไร้ความอ่อนโยนทำให้ปณิศราขบริมฝีปากระงับอารมณ์ก่อน จะตอบกลับ

“ขอให้นิดเจอภาคได้ไหมคะ แบบตัวเองค่ะ”

“ฉันไม่อนุญาต”

“ขออ้อนะคะ นิดมาในฐานะเพื่อน ใจคอคุณพ่อจะกีดกันเราสอง คนหรือคะ เมื่อก่อนก็เหมือนกัน”

ดวงตาไฟพญูลย์เป็นประกาย “ถ้าจำไม่ผิด เธอทิ้งเขาไปต่างหาก อีก อย่างนะ...อย่ามาเรียกฉันว่าพ่อ ฉันไม่ใช่พ่อเธอ” ไฟพญูลย์เหลือบมองชุด

ของหญิงสาวซึ่งเป็นซุตราตรีสีขา “ฉันว่าเธอไม่ได้ตั้งใจมายินดีกับภาค
เท่าไรนะ แต่งตัวมาแบบนี้”

หญิงสาวหน้าร้อนผะผ่าว ถูกอ่านใจออกและถูกทิ่มตำต่อหน้า เธอ
กำมือแน่น บีบน้ำตา

‘ผมสัญญาว่าจะดูแลลูกสาวป้าให้ดีที่สุด’ เสียงภาคีขอบคุณแขก
ที่มาในงานยังก้องในหูปณิศรา

“เธอคงได้ยินเขาพูดแล้ว เรื่องของเธอเป็นอดีตไปแล้ว ยอมรับเถอะ
ให้ภาคเริ่มต้นชีวิตใหม่ดีกว่า”

“แต่...”

“กลับไปปดีย์ๆ เอะนะ อย่าให้ฉันต้องเรียก รปภ. เลย” ไพนูลย์
กล่าวด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

น้ำตาหยดจากดวงตาของปณิศรา ก่อนที่เธอจะยอมหมุนตัวก้าว
ออกไปอย่างผู้พ่ายแพ้และน่าสงสาร ไพนูลย์ผ่อนลมหายใจ และเดินกลับ
เข้าไปในห้องจัดงาน

เมื่อกลับหลังไพนูลย์ ปณิศราก็ปาดน้ำตาทิ้ง จ้องอีกฝ่ายด้วยดวงตา
วาวโรจน์

งานจบลงด้วยความชื่นมื่น หลังจากถ่ายรูปกันจนหน้าใจ แยกก็
ทยอยกันกลับ รุจีกอดเพื่อนเป็นการขอบคุณ พอถึงวลีรักษ์ก็กระซิบบว่า
“ฝากความคิดถึงให้พี่นุสด้วยนะ”

“ไอ้รู” วลีรักษ์พูดเสียงดัง

รุจีหัวเราะ เพราะรู้ว่านุสอยู่ประจำตำแหน่งคนขับรถ ไม่ได้เข้ามา
ในงาน

“เดี๋ยวฉันก็ฟ้องเจ้าบ่าวแกหรอก” วลีรักษ์บอก

เจ้าสาวตัวแสบโคลงศิระชะ ทุกคนแยกย้ายกัน เพราะได้ฤกษ์ส่งตัว
บ่าวสาวเข้าหอ ไพรวรินทร์กลับกับวลีรักษ์อย่างเคย ส่วนนอร์ดาก็มีสารทิไป

ส่งที่บ้าน

เนื่องจากเวลามองคลไม่ตึกมาก และต้องการความสะดวก ภาคิกับ รุจิจึงเลือกห้องสูทของโรงแรมเป็นห้องหอ บัดนี้ทั้งคู่นั่งพับเพียบอยู่บนพื้น ต่อหน้าบุพการีทั้งสอง โดยมีภรรยาภักบอรรณยีนอยู่ที่มุมห้อง

“ฝากน้องด้วยนะคุณภาค มีอะไรก็ค่อยๆ คุยกัน” แสงชัยเป็นฝ่าย อวยพรก่อน เขาพูดกับลูกเขยสั้นๆ

“ครับป้า”

เมื่อหันไปมองลูกสาว เสียงคนเป็นบิดาก็สิ้นเครื่อง

“รุ...โตแล้วนะลูกสาวป้า...”

รุจี้เหลือบมองแล้วคิดในใจ ‘อย่าตรามานะป้า ตอนแรกส่นับสนุน ให้แต่งงานนัก มาตอนนี้จะทำตาแดงทำไมเนี่ย ใจหายเหมือนกันนะ’

“อย่าดื้อมากนัก เชื้อฟ่งคุณภาคนะ ป้าขอให้รุจี้มีความสุข”

รุจี้ไม่ตื่นเต้น แต่ซาบซึ้งจนอยากร้องได้ เธอกราบเท้าบุพการี พยายามกลั้นน้ำตาไว้ รุจี้รู้ว่าบิดารักเธอมากแค่ไหน เขาเลี้ยงลูกสาวตาม ลำพัง หลังจากที่ภรรยาตายไปหลายปี รุจี้ก็ถึงยามที่ตัวเองโตและเอาแต่ใจ แต่บิดาก็ไม่โกรธ

“ขอให้ภาคมีความสุขกับชีวิตคู่ รักและอภัยให้กันมากๆ แล้วทุกอย่างจะดีเอง แล้วก็...พ่อรอหลานอยู่นะ” ถึงคราวไพบูลย์บ้าง

รุจี้แทบได้ยินเสียงดังฉ่าราวกับเอาหน้าไปแนบกระทะเทป้นยากิ ความชื่นชมอง หัวหูร้อนผะผ่าว จะทำให้ชินไปถึงไหน เห็นเธอเป็นสาว เปรี๊ยะแบบนี้ แต่นางสาวรุจี้เพิ่งออกจากโรงงานนะ ปิดผนึกอย่างดี

ไม่รู้ว่าภาคิทำหน้าอย่างไร เพราะเธอไม่กล้ามอง คงยิ้มตามสไตล์ เขา เปลือกหอยอยู่ไหน เธออยากม้วนอีกรอบ

“หนูรุ...ขอให้มีความสุข ดูแลภาคดีๆ นะ”

“คะคุณลุง”

ไพบูลย์ขมวดคิ้ว “หืม...คุณลุงอะไร เรียกแบบภาคสิ”

รุจีเขิน เธอสบตาบิดา อีกฝ่ายสั่นบสนุน “ค่ะ คุณพ่อ”

ภักทรากับบรรดอวยพรปิดท้าย รุจีกอดแสงชัยแน่นก่อนที่ทุกคนจะออกจากห้อง เหลือเพียงเจ้าบ่าวกับเจ้าสาว และเตียงที่มีกลิ่นกุหลาบ

‘จะไรยทำไม เสียเวลาต้องมาเก็บกวาด’ รุจีคิดเรื่อยเปื่อยแก่เขิน

รุจีกำลังยืนงงอยู่กลางห้อง จับต้นชนปลายไม่ถูก ไม่รู้ว่าจะทำอะไรก่อน ปกติเธอขึ้นชื่อเรื่องสมองไวในการแก้สถานการณ์และเอาตัวรอด แต่นาทีนี้ไม่ใช่ ที่สำคัญเธอรู้ว่าขั้นตอนต่อไปคืออะไร แต่แกล้งโง่หนีความจริง

“ผมอาบน้ำก่อนนะ หรือรู่จะอาบน้ำก่อน”

เธอคิดว่าน่าจะถามวลีรักห็น้อย

“รู่...”

“คะ?” เธอสะดุ้ง ก้าวถอยจากภาคิอย่างไม่จำเป็น ทั้งที่เขาก็แค่เดินมาใกล้

ชายหนุ่มยิ้ม เข้าใจว่าเธอตื่นเต้น

“ถ้าอย่างนั้นผมอาบน้ำก่อนนะ รู่จะได้นั่งพักก่อน” เขาบอก ก่อนจะหยิบเสื้อคลุมจากตู้ในห้องไปเปลี่ยนในห้องน้ำ ถอดชุดเจ้าบ่าวออกวางไว้บนเตียง

รุจิมองเงียบๆ กิริยาท่าทางเขาเป็นธรรมชาติ เธอจุกคิดได้ว่าตนทำตัวไม่ถูกก็ไม่แปลก เพราะนี่คือประสบการณ์ครั้งแรก ไม่มีต้นแบบหรือใครมาบอกว่าควรทำอย่างไร สำหรับภาคิแล้ว เขาเคยผ่านสถานการณ์แบบนี้มาแล้วหนหนึ่ง

เมื่อได้ยินเสียงน้ำจากฝักบัว รุจิก็ถอนหายใจยาว ทำไมเธอเกร็งอย่างนี้ ต้องรวบรวมความเก่งกล้ากลับมาเสียหน่อย เพราะมันกระจัดกระจายไประหว่างพิธีหมดแล้ว ถ้าเพื่อนรู้ว่าเธอนั่งอึ้งเหมือนโดนสะกดแบบนี้ คงล้อกันสนุกปาก

หญิงสาวมองเข้าไปในกระจกเงา เครื่องสำอางยังสวยสดอยู่เลย แม้เวลาจะเกือบสี่ทุ่มแล้วก็ตาม จริงด้วย...ก่อนอื่นต้องจัดการตัวเองก่อน รุจี

ไปหากระเป่า หยิบข้าวของเครื่องใช้สำหรับทำความสะอาด แต่ก็คิดว่า
ยังสวมชุดเจ้าสาว ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน เธอคว้าเสื้อคลุม ถอดชุด
เจ้าสาว เอ...ก็ไม่ได้ถอดยากอย่างที่คิด ทำไมในหนังหรือซีรีส์ต้องให้
เจ้าสาวถอดให้

เมื่อถอดชุดเรียบร้อยแล้ว เธอก็เอาไปวางบนเตียง ขณะที่จะถอยมาเช็ด
เครื่องสำอางก็เห็นชุดที่วางคู่กัน เธอชะงัก และหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

ได้ทำแบบนี้แล้วหญิงสาวรู้สึกทึ่งว่าจิตวิญญาณกลับมา แหม...เธอเป็น
คนรุ่นใหม่ไว้ใจอินสตาแกรม ขอสักหน่อยนะ

ภาคีออกจากห้องน้ำตอกรู้จีเซ็ดเครื่องสำอางเสร็จพอดี เขาพยายาม
ไม่มีม้อสัน ไม่ทำท่าตะลึงหรือประหลาดใจมากนัก เขาหยิบทั้งสองชุดไปใส่
ถุงเก็บอย่างดี รุจิมองตาม การไม่พูดอะไรมากมายช่วยบรรเทาอาการ
หัวใจเต้นแรงได้เหมือนกัน

สายน้ำทำให้กายที่อ่อนเพลียสดชื่นขึ้น แต่ไม่ทำให้ใจลดความร้อน
รุ่ม เพราะรุจิจาคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ พอเธอออกจากห้องน้ำก็เห็น
ภาคีนั่งอยู่บนเตียง ชายหนุ่มสวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงผ้า กำลังดูอะไร
ในโทรศัพท์มือถือ เมื่อเห็นเธอมองก็วางไว้บนโต๊ะใต้โคมไฟติดผนัง

ได้เวลาขึ้นเตียง...เอ๊ย เตยงลิ เอ๊ะ...หรือเตียง อย่งไหนให้ความ
รู้สึกดีกว่ากันนะ

“หิวไหม ในตู้เย็นมีนมมะ” ภาคีถาม

รุจีส่ายหน้า เมื่อภาคีขยับเพิ่มพื้นที่ให้ เธอก็เดินไปเหมือนต้องมนตร์
เตยงหนุ่ม แอร์ก็เย็นดี ห้องนี้สวยดี แต่ความคิดรุจี้แล่นไปถึงจักรวาลแล้ว

ภาคีจับมือเธอ “ยังไม่หายเย็นอีกเธอ” เขาพูดยิ้มๆ ยื่นมืออีกข้าง
ไปกดไหล่เธอเป็นเชิงบอกให้นอน

รุจี้รู้สึกเหมือนหัวใจเต้นเป็นจังหวะเมทัลลิกและกำลังจะทะลวงอก
ออกมา

ในที่สุดเธอก็อยู่ในอ้อมกอดเขา หญิงสาวตัวแข็ง ตรงหน้าคือแผ่นอกชายหนุ่ม ได้กลิ่นครีมอาบน้ำผสมกลิ่นบางอย่างที่เหมือนซาหอมๆ

“ไม่มีอะไรหรอก วันนี้เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว นอนเถอะ”

เธอเงยหน้ามองเขาอย่างคาดไม่ถึง รอยยิ้มนั้นอบอุ่น เขาจุมพิตหน้าผากเธอ เหมือนวิญญาณกลับเข้าร่าง เขาเหมือน...เหมือนอะไรนะ

ใช้เลย...พระเอกอีกแล้ว

‘เพราะรู้จักกันไม่นาน ผมจะรอจนกว่าคุณจะทำพร้อม ใช้เลย...นี่แหละ’ รุจีคิด

เธอยิ้ม ถ้าเอาไปรวมกับฉากฝนตกเมื่อวันก่อนก็ค่อนข้างโรแมนติก จังหวะหัวใจเต้นลดเป็นจังหวะสโลว์โมชันชวนให้เคลิ้มฝัน และพาให้เธอหลับสนิทในอ้อมกอดเขาตลอดคืน

สิ่งแรกที่รุจีเห็นเมื่อลืมตาขึ้นมาคือตากมของภาคี เธอหลับตาแล้วลืมตาขึ้นอีกครั้ง ยังเห็นดวงตาคู่นั้นอยู่ จากนั้นก็ตามด้วยจมูก คิ้ว คาง และริมฝีปาก

“เป็นอะไร”

มีเสียงด้วย...เธอหงะ ค่อยๆ ประมวลความ มีคนนอนข้างเธอ...ผู้ชาย รุจีกะพริบตา กวาดตามองรอบห้อง เธอไม่ได้เมาค้างจนจำสถานที่นี้ไม่ได้ เพียงไม่กี่วินาทีความทรงจำทั้งหมดก็เด่นชัดทันที

เธอแต่งงานแล้ว ที่นี่คือห้องหอ ผู้ชายที่อยู่ข้างๆ แถมกอดเธออยู่คือ...สามี

“คุณภาคี”

ภาคียิ้ม นัยน์ตาเป็นประกายเพราะแสงแดดที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่าง “ทำไม่ล่ะ”

รุจีขยับตัว กะพริบตาปริบๆ เธอไม่เคยตื่นขึ้นมาพบมนุษย์โลกโดยยังไม่ล้างหน้าแปรงฟัน นี่เป็นครั้งแรก และจะเป็นแบบนี้ไปตลอดเลย

ใช้ใหม่ เขาจะมองว่าหน้าตาเธอตอนตื่นนอนเป็นอย่างไร จะคิดว่าน่าเกลียดขนาดไหน บางทีตัวเธอเองยังรับไม่ค่อยได้ โดยเฉพาะเวลาเมาค้าง

ภาคีขยับวงแขน กอดเธอแนบอก เขาคืบก่อนเธอครู่ใหญ่จนมีเวลาเฟ่งพิศอีกฝ่าย ผิวแก้มเธอเนียนใสเข้ายวน แต่เขาไม่ยอมทำตัวเหมือนกำลังขโมยความหวานล้ำที่ตนก็เป็นเจ้าของอยู่แล้ว พอรู้จีตื้นแล้วทำตาปริ้อๆ ใส่ราวกับสงสัยปนชื่นอาย ทำให้ความขี้ใจไม่จำเป็นอีกแล้ว

เขาหอมแก้มเธอ รุจีสะดุ้ง ยังไม่ทันหักท้วงครั้งที่สองกับสามก็ตามมา เขาจูบเบาๆ อีกหน แถมปลดกระดุมเสื้อออกอีก...เดี๋ยวก!

“คุณภาคีคะ”

เธอยกมือยันแผ่นอกเขา แก้มร้อนผะผ่าว เธอไม่ได้รังเกียจ แต่อยู่ดีๆ เขาก็จุ่มแบบไม่ให้ตั้งตัว ไม่มีอินโทรนำหรือไหว้ครุท่น้อยเทร่อ

“ทำไม” เขาถาม แต่ไม่รอคำตอบ เพราะยังพรมจูบและใช้ร่างกายตัวเองทาบทับเธอแทนผ้าห่ม

หญิงสาวสะท้านเมื่อเขาจูบไล่เนื้อตัว ใจเต้นไม่เป็นลำดับ เธอรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร แต่...

“คือ...คุณภาคี มัน...เข้าแล้วนะคะ”

เขาเซงัก เธออยากบอกเขาว่า ‘คิดสิ มันเข้านะ ถึงจะถูกที่ แต่ไม่ถูกเวลาเท่าไร’

“เข้าหรือ แล้วไง”

รุจีแทบอึ้งไม่ทันเพราะถูกจูบเสียก่อน จากนั้นเธอก็ไม่อาจถามหรือแย้ง และไม่อาจต่อต้านเขาได้อีกเลย

ไม่ ‘แล้วไง’ หรือก ถึงขั้นนี้แล้ว

เธอแค่เคือง...นี่กว่าพระเอกจะรองจนกว่านางเอกจะพร้อม หลอกให้ตายใจนี่นา

๕

สเตจต์สวันนี่คือ ‘นางสาวรุจีเลีย...เอ๊ย แต่งงานแล้วจ้ะ’

‘ไม่ดีๆ หรือจะเปลี่ยนเป็น ‘ตามนิตินัยเป็นนางสาว แต่พุดนิตินัยไม่ใช่เลียแล้ว’

รุจีนั่งเล่นโทรศัพท์ที่อยู่บนเตียง ยี่สิบปีที่แล้วคนคงขึ้นต้นบันทึกด้วยการเขียนว่า ‘ไดอะรีจ๋า ฉันไม่รู้ว่าจะพุดกับใครดี ไดอะรีฟังฉันหน่อยนะ แต่ปัจจุบันต้องเป็น เฟซบุ๊กจ๋า ฉันอยากป่าวประกาศให้โลกรู้จ้ะ’

‘บ้า! ใครจะทำอย่างนั้น

เธอเอ้อระเหยอย่างนี้ได้เพราะ ‘สามมี’ หมดๆ อาบน้ำอยู่ ก่อนแต่งว่าเขินแล้ว หลังแต่งเขินยิ่งกว่า อะไรที่พอจะทำให้สติไม่เตลิดจนเสียจริตก็คือโทรศัพท์นั่นแหละ

ทุกวันนี้ใครจะทำอะไรก็ต้องบอกให้โลกรู้ รุจีก็นั่นกัน คนสมัยก่อนกินแล้วถ่าย แต่สมัยนี้ถ่าย (รูป) แล้วกิน หลงชั้นซมการกดไลก์ และการมีคนมาแสดงความเห็น

ถ้าถึงขั้นต้องบอกเรื่องนี้ คนอย่างเธอก็อาจเป็น จึงคิดว่าเก็บไว้

คนเดี๋ยวดีกว่า แต่...สักนิดก็ดีนะ

ในที่สุดแรงเขี้ยวของโลกลีเชอร์ก็ชนะ รุจีโพสท์ภาพชุดแต่งงาน โดยไม่มีคำบรรยาย แต่แค่ได้ยินสัญญาณเตือนว่ามีคนกดไลก์และแสดงความเห็นอย่างต่อเนื่อง เธอก็ตายตาหลับ

คิดถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาที่ไรเธอก็ร้อนผะผ่าว ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ม้วนผ้าห่มเป็นเกลียว จนได้ยินเสียงเปิดประตูห้องน้ำจึงหยุด ทำสีหน้าให้เป็นปกติ...ไม่มีอะไร ทุกอย่างเรียบร้อย

ภาคีสวมเสื้อคลุมอาบน้ำ เห็นรุจินั่งอยู่บนเตียงก็เดินไปหาและนั่งเคียงข้าง เมื่อรุจีได้กลิ่นครีมอาบน้ำ หัวใจก็ลั่นกลองระบือกรอบ คิดถึงแต่ภาพเมื่อคืน...เอ๊ย เมื่อสักครู่

“หิวหรือเปล่า หออะไรกินกันก่อนไหม หรือจะกลับบ้าน” เขาถามและแตะมือเธอ

รุจีสงสัยว่าทำไมน้ำเสียงเขาเปลี่ยนไป...ฟังดูนุ่มนวล

“ไม่ดีกว่าค่ะ รุยังไม่หิว”

“ถ้าอย่างนั้นไปอาบน้ำเถอะ เดียวกลับไปกินที่บ้านก็แล้วกัน”

รุจีทำตามอย่างว่าง่าย นอกจากน้ำเสียงเขาจะนุ่มนวลแล้ว ยังสะกดใจอีกด้วย

ภาคีขับรถออกจากโรงแรมเพื่อกลับบ้าน รุจีเหลือบมองเขาเป็นระยะไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนไปเลย เขานิ่งเหมือนเดิม เวลายิ้มนิดๆ ก็ยังดูดีเหมือนเคย เขาปกติจนเธอคิดว่าตัวเองผิดปกติเสียเอง

เธอผูกพันกับคนคนนี้แล้ว เป็นสามีภรรยากัน เป็นคนคนเดียวกัน ต่อจากนี้ชีวิตเธอครึ่งหนึ่งจะเป็นของเขา และครึ่งหนึ่งของเขาจะอยู่ในการรับรู้ของเธอ

ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็ว แต่ก็เชื่อว่าคงตั้งตัวไม่ทัน มันเหมือนการถ่ายรูปกระมัง สมัยก่อนต้องวัดดวง ไม่รู้ว่ารูปสวยหรือเปล่านั้นกว่าจะได้

เห็นฟิล์มที่ล้างเสร็จ เต็มนี้มีกล่องดิจิทัลดึง กดชัตเตอร์เป็นพัน ถ้าไม่สวยก็
ลบทิ้ง อยากอวดในอินเทอร์เน็ต อยากส่งเป็นโปสเตอร์การ์ดก็มีเครื่องพรินต์
แบบพกพา ติดแอสตมป์แล้วส่งได้ทันที

เดี๋ยวนะ...เธอกำลังคิดเรื่องชีวิตคู่อยู่ ทำไมกลายเป็นเรื่องถ่ายรูป
ไปได้

‘ชีวิตมันไม่ง่ายขนาดนั้นนะจ๊ะ’ นางฟ้าฝั่งดีคอยเตือน

“เรื่องอันนี้มูหนะ ยังไม่ใช่ตอนนี้นะ” ภาคิพูด

‘ແหม...จะเอาอะไรกันมากมาย ชีวิตก็เหมือนเปิดกล่องช็อกโกแลต
นั้นแหละ ฟอร์เรสต์ กัมป์* ยังไม่คิดมากเลย’ นางฟ้าอีกฝ่ายบอก

“จู่” ชายหนุ่มเรียก

“คะ...คุณภาคิว่าไงนะคะ” หญิงสาวได้สติ ‘ไปกันก่อนแม่ นางฟ้า’
เธอพูดในใจ

“ผมบอกว่า ยังพารูไปอันนี้มูตอนนี่ไม่ได้ เพราะงานที่บริษัทยังยุ่ง
อยู่ ปลีกตัวไม่ได้เลย แต่เดี๋ยวจะพาไปเที่ยวใกล้ๆ ก่อนก็แล้วกัน ดีไหม”

“ได้คะ รุไม่มีปัญหา”

ชายหนุ่มยิ้มเมื่อคำตอบของเธอไม่ทำให้อึดอัดใจ “ไปทะเลแล้วกัน
หรือจะไปแถวนครนายก วังน้ำเขียว”

รุจิดคิดก่อนตอบ “ทะเลดีกว่าคะ รุชอบทะเล แล้ว...ไปเมื่อไหร่คะ”

“สุดสัปดาห์นี้เลย”

หญิงสาวร้องว้าวแบบไม่มีเสียง เห็นเขานิ่งๆ แบบนี้ แต่เตรียมการ
ไว้เรียบร้อยแล้ว ผู้บริหารเขามองข้ามชอตกันแบบนี้ละมั้ง ‘ไม่รู้ว่าจะอะไรทำให้

* จากภาพยนตร์เรื่อง *Forrest Gump* ซึ่งพระเอกกล่าวว่า “Life is like a box of chocolate” หมายถึง ชีวิตก็เหมือนกล่องใส่ช็อกโกแลต ยังไม่รู้ว่าจะรูปร่างหน้าตาหรือรสชาติของช็อกโกแลตเป็นอย่างไร จนคุณได้เปิดกล่องออกและได้ลองชิม เหมือนกับชีวิต เราจะพบว่ามึหลายสิ่งหลายอย่างที่ยากจะคาดเดา หลังจากได้พบกับสิ่งนั้นจริงๆ ถึงจะรู้ซึ่งว่ามันเป็นอย่างไร เหมือนกับช็อกโกแลตแต่ละชิ้นที่อยู่ภายในกล่องนั่นเอง

วันนี้ของรุจีสุดไสฟ่อนคลาย และแฝงความตื่นเต้นนิดๆ
‘ไม่เลวแฮะ’ เธอคิด

“ยินดีต้อนรับอย่างเป็นทางการอีกครั้งนะจ๊ะ”

ภัทราถือดอกกุหลาบสีเหลืองช่อเล็กมาให้ ทันทีที่รุจีกับภาคีกลับมา
ถึงบ้าน ทำให้สมาชิกใหม่อย่างรุจีปลาบปลื้มจนน้ำตาเอ่อ

“ขอบคุณค่ะพี่ภัทร”

“เอาไปตั้งในห้องนะ”

เธอพยักหน้า ยกมือไหว้ขอบคุณภัทรา รวมถึงไพบุลย์และอรรถ

“รุเจอดอกไม้ไปเก็บก่อน เดี่ยวลงมากินข้าวกัน” ภาคีบอก

รุจีถือดอกไม้ด้วยมือหนึ่ง มืออีกข้างรับกระเป๋าสตางค์มาก่อนจะ
เอาขึ้นไปเก็บ สีหน้าเบิกบานแจ่มใส

ภาคีเดินไปนั่งบนเก้าอี้รับแขก ไพบุลย์มีสีหน้าสดใสขึ้น

“เรื่องไปฮั่นนี่มันว่ายังไง จะพารูไปไหน คิดไว้หรือยัง”

ชายหนุ่มต็มหน้าทีคนรับใช้ยกมาให้ “คงยังครับ งานยุ่ง แต่ตั้งใจว่า
จะพาไปทะเลก่อน วันศุกร์นี้แหละ” เขาพูดพลางหยิบโทรศัพท์ ส่ง
ข้อความหาเลขาฯ ให้จองที่พัก

“ทะเลแถวไหนล่ะ ทางใต้เลยไหม ไปพักของเพื่อนพ่อก็ได้”

“ไม่เป็นไรครับ ไปใกล้ๆ ดีกว่า คิดว่าจะขับรถไปเอง”

“ไปไหนกันคะ หยกไปด้วย” หยกเดินเข้ามาร่วมวงสนทนา หญิงสาว
อายุยี่สิบปี หน้าใส จุดเด่นอยู่ที่ดวงตากลมโต เธอหยิบหมอนอิงมากอด

“ไม่มีอะไรหรอก จะพารูไปเที่ยวนะ” ภาคีตอบ

“อ้อ...ไปฮั่นนี่มัน”

“จะไปด้วยกันก็ได้นะ” เขาชวน

“จะให้ไปได้ยังไง ภาคีไปกับรุนะ” ภัทราแย้ง

“ไม่เป็นไรหรอกครับพี่ภัทร ไปเที่ยวธรรมดา หยกไปกับน้ำได้นะ”

หยกเอียงคอ “ไม่ดีกว่าคะ น้ำภาคไปกับน้ำรูตีแล้ว” เธอยังไม่
คุ้นเคยกับน้ำสระไผ่คนนี้สักเท่าไร คู่รักควรทำความรู้จักกัน พวกเขาเคยเดิน
เกี่ยวก้อยกันแล้วปล่อยเธอทิ้งตั้งเป็นดาวเคราะห์น้อยที่หลุดวงโคจรแน่ๆ

“รูลงมาพอดี ให้ตั้งโต๊ะเลยนะ กินข้าวกันเลยดีกว่า” ภัทรบอกแล้ว
ลุกออกไปสั่งแม่บ้าน เมื่อเห็นรูจีเดินลงมาจากชั้นสอง

กับข้าวมีหมูทอด เก่งส้ม และบรอกโคลีผัดกุ้ง

“อร่อยจัง” รูจีชิมทุกอย่างแล้วเอ่ยปากชม

“ฝีมือพี่อรรถ” ภัทรบอกยิ้มๆ สีหน้าแฝงความภูมิใจ

รูจีตาโต “จริงหรือคะ พี่อรรถทำเองหมดเลยหรือคะ เก่งจัง รูว่า
ผู้ชายที่ทำกับข้าวเก่งเนี่ยมีเสน่ห์มากๆ เลยนะคะ”

อรรถหัวเราะอย่างเอ็นดู “สงสัยเป็นเพราะพี่เรื่องมากและเลือกมาก
แม่ค้าทำไม่ถูกใจเลยลองทำเอง ทำไปทำมาก็พอจะอร่อยบ้าง”

“เรื่องทำกับข้าว รู...ไม่ถนัดเลยคะ” เธอออกตัวเสียงอ่อย ว่าไปแล้ว
...ไม่ว่าเรื่องอะไรเธอก็ไม่ถนัดทั้งนั้น

“ไม่ต้องคิดมากหรอก พี่เองก็ไม่ใช้แม่บ้านที่เก่งอะไร แต่เราเป็น
ผู้หญิง หยิบจับไว้บ้างก็ดีนะ” ภัทรบอก

รูจีพยักหน้า เธอหันไปเจอดวงตากลมโตของคนที่นั่งข้างภัทร หยก
...ลูกสาวและหลานสาวของสามีนี่เอง เพราะยังไม่คุ้นเคยกัน จึงได้แต่
สบตาและยิ้มให้

“หยกก็เหมือนกัน” ภัทรพูดต่อ

“แม่คะ อย่าขายหยก...” เมื่อมารดาเริ่มตำหนิออกอากาศหยกก็ลาก
เสียง

รูจีรับรู้ได้ทันที แสดงว่าหยกก็ไม่ใช่แม่บ้านแม่เรือน โอเค...ตรงกัน
หนึ่งข้อ

“น้องหยกเรียนปีไหนแล้วคะ” รูจีถาม

“ปีสองคะ”

ทั้งสองคุยกันอีกคนละคำสองคำเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย คนรับใช้ก็เดินมาเก็บจาน และถามว่าจะรับของหวานหรือผลไม้ ภัทราลุกไปพร้อมกัน

“เดี๋ยวรูไปช่วยถือค่ะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ รุ่งเงอะ เดี่ยวพี่ยกมาให้”

เมื่อผู้ใหญ่พูดเช่นนั้น รุจี้ก็ถอยกลับมา นั่ง เธอรู้ว่าภัทราคงไม่ยอมยกานเธอซึ่งเพิ่งเป็นสมาชิกใหม่ แต่การเสนอตัวช่วยก็น่าจะเรียกคะแนนได้ไม่น้อย รุจี้เหลือบมองภาคี เขาจะยิ้มโล่งใจกับเธอหรือเปล่า...แต่ภาคีหันไปคุยกับไพบูลย์

รุจี้ห่อปาก ทุกทีเลย นี่กว่าจะขึ้นชมภรรยา คุณสามีนี่นะ...

หลังจากรับประทานอาหารกลางวันเสร็จ ไพบูลย์ก็นั่งดูสารคดีอยู่ หน้าโทรทัศน์พลาสมาจอใหญ่ ภัทรากับบรรดาคู่กันอยู่ในครัว หยกเดินถือเน็ตบุ๊กมาเปิด ภาคีนั่งอยู่เคียงข้าง รุจี้เห็นทุกคนจากมุมพักผ่อนในห้องโถง พอกวาดตามองจนทั่วก็พบว่าจากตรงนี้สามารถมองเห็นทุกคนทำกิจกรรมกันได้เกือบครบองค์

เธอลังเกตว่าทุกคนไม่เดินเข้าห้องตนเอง หยกนั่งเล่นเน็ตบุ๊ก พอภัทราเรียกก็เดินไปหา ดูเหมือนครอบครัวนี้จะมีกิจกรรมร่วมกันอยู่หลายๆ เป็นสิ่งใหม่ที่รุจี้ต้องเรียนรู้

ภาคีดูนาฬิกา เกือบบ่ายสองแล้ว

“ไปซื้อของกันไหมรู”

รุจี้สบตาเขา ส่งคำถามทางแววตา

“ไปหาซื้อของสำหรับไปเที่ยวไง เผื่อว่ารูอยากได้อะไรเพิ่ม เพราะเข้าวันศุกร์จะได้ไปกันเลย ผมว่างแค่วันนี้”

หญิงสาวนิ่ง จริงสินะ ดูเหมือนว่าจะขาดของบางอย่างที่จำเป็น เธอพยักหน้า ขอตัวไปหยิบกระเป๋าบนห้องก่อน

เมื่อลงมาอีกครั้ง ภาคีก็เดินนำออกไป

“มีใครอยากได้อะไรไหมคะ เดี่ยวรื้อซื้อมาให้” หญิงสาวถามทุกคน
หยกกับไขนุญลย์สบตากัน ผู้สาวรู้สึกว้ากกว่าสายหน้า หยกทำท่าเหมือน
จะบอก รุจีรอฟัง แต่ในที่ที่สุดคนจะฝากก็สายหน้า เพราะคิดได้ว่ามารดา
เจ้าระเบียบนั่งอยู่

“ไม่เป็นไรค่ะ” เธอตอบ

“จะซื้ออะไรเทรอกหยก” ภักธาซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ งาม แต่น้ำเสียงติด
ปราม

“ลิปกลอสค่ะ” เธอตอบ “แต่ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวหยกไปดูเองดีกว่า
กลัวสีไม่เหมือนในรูป”

รุจีอยากเสนอว่าเธอสามารถซื้อได้ ขอแค่ซื้อกับรุ่นทีพอ แต่พอเห็น
สีหน้าภักธาก็ไม่กล้าต่อรอง พี่สามมีรังสีบางอย่างที่หน้าเกรงใจ ภาคกับรุจี
จึงไม่ได้รับฝากอะไร

ห้างสรรพสินค้าอยู่ไม่ไกลจากบ้าน เป็นที่ซึ่งครอบครัวพรหมวัฒนา
มักมาใช้บริการ ไม่ว่าจะซื้อของ พักผ่อน กินอาหาร หรือนัดพบ รุจีกับ
ภาคีเดินไปเรื่อยๆ แรกเริ่มยังไม่มีจุดหมาย จนหญิงสาวคิดว่าอยากได้
กล่องใส่ของกระจุกกระจิก ไล่เรื่อยไปยังแผนกเครื่องนอน รองเท้าแตะ
เดินในบ้าน เครื่องประทีนโคม และครีมอาบน้ำ ดูเหมือนรุจีจะเป็นฝ่ายได้
ของเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

จากนั้นก็ลงมายังแผนกเสื้อผ้า เมื่อเห็นร้านที่มีหุ่นโชว์อยู่ด้านหน้า
เป็นชายหนุ่มสวมกางเกงยีน แบบกับสีสวยจนรุจีต้องหยุดมอง ภาคีหยุด
ตาม

“สวยดีนะคะ”

“อืม...” เขาตอบไม่จริงจัง

รุจีมองภาคี เธอเห็นตั้งแต่ออกจากโรงแรมแล้ว เขาสวมกางเกง
สแล็กส์ตามเคย ไหนๆ ก็เป็นภรรยาแล้ว ลองดูซิว่าจะเป็นอย่างไร

“คุณภาคีคะ”

“ว่าไง”

“ทำไมไม่ใส่กางเกงยีนอีกล่ะคะ รู้ว่าดูดีออก ดูอ่อนคลายด้วย ไม่เหมือนเป็นนักธุรกิจตลอดเวลา”

“ไม่ละ ปกติผมไม่ค่อยชอบใส่ยีนเท่าไร”

“แต่รู้ว่าคุณภาคีใส่ยีนแล้วดูดีนะคะ”

เขาสบตาเธอจริงจัง “หรือ”

รุจียิ้ม “ใช่ค่ะ ไม่เคยมีใครบอกหรือ”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “จะดูอะไรอีกไหม”

“ไม่หวาน...ไม่หวาน และไม่หวาน แฮ่...จำไว้ลึะรุจี จะไปหวังให้คนอายุสี่สิบ...เอ๊ย สามสิบแปดมาถูกก๊กก๊งเหมือนให้ หูล ทองใจ^๒ มาร้องเพลงหน่วง นอกจากจะโดนเหนี่ยวแล้ว คงเหนอะหนะหูชอบกล’ เธอพูดในใจ

“รู้ว่าจะไปดูชุดว่ายน้ำ...”

ภาคีเห็นความเขินในแววตาหญิงสาวก็เข้าใจ “เดี๋ยวผมมรอที่ร้านกาแฟแล้วกัน”

“ได้ค่ะ” เธอยิ้มกว้าง

เขาเข้าใจได้ทันที คงเป็นเพราะมีประสบการณ์มาก เห็นโลกมาก่อนดีแล้ว...เธอจะไม่อึดอัดเวลาเลือกซื้อของใช้แบบผู้หญิง มีบางอย่างที่จำเป็นต้องซื้อด้วย เธอส่งถุงให้ชายหนุ่มถือ จำชื่อร้านกาแฟและชั้นก่อนจะเดินไปอย่างรำเริง

^๒ หูล ทองใจ (๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๒ - ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๘) นักร้องเพลงลูกทุ่งชาวสมุทรสงคราม เพลงที่โด่งดังคือ “โปรดเถิดดวงใจ” “ในฝัน” และ “ปรารถนา” จุดเด่นคือมีเสียงที่หวาน กังวาน ไพเราะมาก

“นั่งด้วยได้ไหมคะ”

ภาคิเยหน้าจากการดูเค็ตตาลีอเครื่องนอนที่ใ้รับแจกตอนเขากับรุจีไปเดินดูสินค้ำ สงสัยว่าเจ้าของเสียงเป็นใคร ทำไมมาขอเนื่งกับคนแปลกหน้า หรือว่าที่เนื่งไม่พอ แต่พอเห็นคนที่ยิ้มใ้ห้คำถามก็ถูกลบทิ้งอย่างรวดเร็ว

“นิต”

ปณิครายิ้มหวาน วันเนื่งเธอสวมกระโปรงลูกไม้สีครีม วินาทีแรกภาคิคาดไม่ถึง แต่ต่อมาก็ตอบตัวเองได้ทันควัน ร้านของเธออยู่ในห้างสรรพสินค้ำแห่งเนื่ง บางทีเธออาจเห็นเขากับรุจีในจ้งหะหนึ่ง แม้วว่าวันเนื่งเขาจะยังไม่ใ้เดินผ่านร้านเธอก็ตาม

“ว่าไ้คะ นั่งด้วยคนได้ไหม”

“เชิญครับ”

หญิงสาวเดินไปเนื่ง ภาคิขยับงู้งขาของตัวเองใ้มีที่ว่างบนโต๊ะใ้เอีอกฝ่ายจะล้งเครื่องดื่ม แต่เธอไม่ล้งอะไร ได้แต่มองเขาด้วยแววตาชื่นชม

“มาชื้อของเธอคะ”

“ครับ”

ปณิคราไม่ถามต่อว่ามาคนเดียวหรือเปล่า เพราะเธอเอาใ้ได้ว่าชายหนุ่มคงรอ ‘เธอ’ คนเนื่งนอยุ่แน่นอน ไม่ว่าอีกฝ่ายจะไปห้องน้ำ ชื้อของใ้ส่วนตัว หรือชื้อเครื่องล้าองตามประสาผู้หญิง เพราะเธอก็เป็นคนหนึ่งที่เคยผ่านช่วงเวลาแบบนี้ แถมยังเป็นคนที่เคยทำให้ชายหนุ่มคนเดียวกันเนื่งรอด้วยซ้ำไป

“เวลาพักของนิตนะคะ เลยมาเดินเล่น”

“ครับ” ภาคิตอบแค่นั้น

รอยยิ้มที่ดูเป็นมิตรทำให้ปณิคราหงุดหงิด เขาไม่ถาม ไม่พูด ปล่อยให้เธอเป็นฝ่ายตั้งห้วข้อสนทนา แต่หญิงสาวก็ไม่เก็บมาเป็นประเด็น เธอผ่านช่วงเวลาที่ต้องแ่งอนมานานแล้ว

“ท่าทางภาคสบายดีนะคะ ไม่ได้เจอกันไม่ถึงสามเดือน กลายเป็นหนุ่มไม่โสดไปเสียแล้ว” เธอแซวติดตลกให้บรรยากาศผ่อนคลาย ได้ผล...เพราะชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ

“หัวเราะทำไมคะ นี่นิตยงค์เคื่องอยู่เลยนะ แต่งงานทั้งที ไม่บอกกันสักคำ นิตยงค์เป็นเพื่อนคนหนึ่งนะคะ” เธอตัดพ้อ

ภาคียิ้ม “ขอโทษที่ได้ไม่ได้เชิญ พอดีใจดีเล็ก ๆ นะ”

“ความจริงนิตไปงานภาคคะ แต่ไม่ได้เข้าไป คุณพ่อไม่ให้หนีเข้า”

ภาคีไม่ตอบ เหมือนคำพูดนั้นเป็นอาวุธ ทำให้เขาเจ็บขาขวาจนต้องสูดลมหายใจลึก เมื่อมองไปด้านหลังก็เห็นรุจีกำลังเดินมา เขาขยับตัวรวบถุงทั้งหมดที่ซื้อมาไว้ในมือ

“นิต ผมขอตัวก่อนนะครับ เอาไว้คุยกันใหม่”

ปณิศราลุกตาม ไม่เอ่ยคำร้องใดๆ แต่มองตามไปยังทิศทางที่ชายหนุ่มเดินไป เธอเห็นผู้หญิงคนนั้น คนที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยา ‘คนใหม่’ ของอดีตสามีเธอ

รุจีเห็นภาคีนั่งคุยกับผู้หญิงคนหนึ่ง แต่เขาเลือกผลจากเธอคนนั้น มาหาเธอก่อน แสดงให้เห็นว่าเขารอเธออยู่แล้ว หรือถ้าคิดอีกนัยหนึ่งคือ...ไม่ต้องการให้เธอเดินไปเจอ

“ได้ของครบแล้วใช่ไหม”

รุจีพยักหน้า เธอไม่ได้ส่งถุงให้เขาถือ แต่พอก้าวออกมาได้สักพักก็อดตั้งคำถามไม่ได้

“คุณภาคีคุยกับใครหรือคะ นึกว่าจะแนะนำให้รุจีจักเสียอีก”

ภาคีมองหน้าเธอ หมายถึงจะเห็นจุดประสงค์ของประโยคนี้นอกจากความอยากรู้อยากเห็นก็ไม่พบอะไร เขาก็ปฏิเสธ

“ไม่ดีกว่า แต่ถ้าเจออีกผมจะแนะนำก็แล้วกัน”

จากนั้นเขาก็ไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก เขาเดินไปที่ลานจอดรถ เก็บของ

แล้วขับรถกลับถึงบ้าน กิริยาทุกอย่างเป็นปกติคือ นิ่ง เรียบร้อย พุดน้อย แต่สัญญาชตาณณาณผู้หญิงสะกิดใจรุจี เธออาจได้เจอผู้หญิงคนนั้นอีก

คืนแรกในห้องนอนที่บ้าน รุจีอาบน้ำเสร็จแล้วนอนเล่นบนเตียง ระหว่างที่ภาคิอาบน้ำเธอก็สังเกตเห็นเงาให้ทั่วห้อง เพราะเคยมาหนหนึ่ง แต่ยังไม่ทันได้พินิจพิเคราะห์

ผนังห้องนอนเป็นสีครีม นอกจากเตียงกับโต๊ะวางโคมไฟก็มีโต๊ะเครื่องแป้ง ชั้นวางของโซวี เก้าอี้νωมอยู่ตรงมุมห้อง เสื้อผ้าอยู่ในห้องแต่งตัวที่ติดกับห้องน้ำ ไม่มีแม่แต่โทรทัศน์ แต่แทนที่ด้วยตู้ใส่โทรทัศน์วงแบบเรียบๆ และมีต้นกระบองเพชรวางอยู่

‘ท่าทางจะไม่ชอบสมบัติแฮะ’ รุจีคิด

หลังจากเอาเสื้อผ้าไปเก็บ และเอาเครื่องประทีนโคมไฟที่ต้งใช้วางไว้บนโต๊ะแล้ว ความราบเรียบและเฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้น ทำให้เธอรู้สึกว่ห้องนี้มีที่เหลือเพื่อ ไม่เหมือนห้องนอนเธอซึ่งนับวันจะแคบลงทุกที

เธอได้ยินเสียงเปิดประตูห้องน้ำ เขาคงอาบน้ำเสร็จแล้ว รุจีหยิบโทรทัศน์ ไม่มีโทรทัศน์ให้เธอดูแก้เซิน แล้วเธอจะทำอะไรได้ละ ภาคิเดินออกมาด้วยท่าทางสดชื่น ชายหนุ่มสวมเสื้อยืดสีขาว แต่ที่ทำให้รุจีท้อปากตาโตคือ กางเกงแพรสีเขียวย่อน เนื้อผ้ามันวาว เมื่อรวมกับใบหน้าขาวๆ แล้ว...คะะได้เลย

คุณหลวง!

เธอยังให้ความคิดซุกซนของตัวเอง จริงลึนะ...ถ้ากลางวันเป็นคุณชาย กลางคืนเป็นคุณหลวงก็ไม่แปลก เพราะเขาเรียบร้อยขนาดนั้น ตอนเธอแอบเปิดตู้เสื้อผ้าถึงกับอูทาน เพราะทุกอย่างเป็นระเบียบ เสื้อเชื้ตอยู่ด้านหนึ่ง เสื้อโป้โลกกับเสื้อยืดอยู่อีกด้าน กางเกงที่พับได้ก็เรียงกันราวกับร้านเสื้อผ้าในห้างสรรพสินค้า แม่บ้านดูแลดีขนาดนี้เลยเธอ เธออยากรู้ว่าพับกางเกงในอย่างไร แต่พอต้งลั่นซ้กออกมาได้ครั้งหนึ่งก็เซินจึงรีบปิด

รุจีนั่งตัวตรง เอียงคอมองซ้ายขวา เมื่อภาคีเดินมาห่างบนเตียงก็
สงสัย

“หาอะไรเหรอ”

เธอยิ้มแผล่ “กระจกค่ะ”

คนฟังทำท่าคิดในเสี้ยววินาที มุกนี้ต้องน่ารักแน่ๆ

“กระจกเนียนะ ทำไมเหรอ”

เพลิง!

รุจีได้ยื่นเสียงกระจกแตก ทยอยละเอียดของเธอร่วงลงไปกองกับพื้น
ยิ่งเห็นภาคีชี้กระจกเงาที่โต๊ะเครื่องแป้งยิ่งใจห่อเหี่ยวเหมือนลูกโป่งหมดลม
พิไรเอ๊ย...เธออุตส่าห์สนับสนุนละครไทยแล้ว อยากบอกเขาว่า

‘คุณหลวงเทพแห่งทวีภพนะ รู้จักไหม คุณหลวงอัครเทพวรากรที่
รีเมกกันสามแสนแปดล้านรอบนะ คุณหลวงภาคีศรีวรากรมไม่เคยเจอ
หรือไงคะ หรือว่าไม่รู้จักสิ่งประดิษฐ์ที่ชื่อว่าโทรทัศน์’

ซงอะไรไปก็ตบทั้งหมด รู้อะไรบ้างไหม รุจีทำปากย่น ขมวดคิ้วด้วยความ
ไม่ได้ตั้งใจ

ภาคีเห็นกิริยาเธอก็เดาออก เขาขยับมาใกล้ และพูดด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน

“หมายถึงกระจกอะไรเหรอ”

เสียงเขาทำให้รุจีอารมณ์คุกรุ่น เธอเล่าสั้นๆ ว่าหมายถึงอะไร ภาคี
พยักหน้าช้าๆ

‘อืม...นั่นแหละ รู้แล้วใช่ไหม’ เธอคิด

“ไม่เคยดูละคร”

‘จบปะ! รุจี’

เมื่อรุจีตื่นมาก็ไม่เห็นภาคี ในห้องมีแค่เธอ ดูนาฬิกาเห็นว่าแปดโมง
ครึ่ง ถ้าอย่างนั้นก็ไม่น่าแปลก เขาคงไปทำงานแล้วนั่นเอง หญิงสาวบิตขี้เกียจ

หยิบโทรศัพท์มาส่งเฟซบุ๊กชาวบ้าน เผลอครูเดียวผ่านไปครึ่งชั่วโมง
เอ...นี่เธอเสพติดโทรศัพท์มือถือมากไปหรือเปล่า สงสัยต้องลดหน่อยแล้ว

รุจีลงจากเตียง เดินไปล้างหน้าจัดการธุระส่วนตัว เห็นขวดครีม
อาบน้ำที่เธอเพิ่งซื้อมาวางอยู่บนชั้นเรียบร้อย คู่ันๆ ว่าเมื่อวานเธอวางไว้
ตรงหน้ากระจกเงา แต่รุจีไม่สนใจ ระหว่างล้างหน้ากระจกเงาก็สะท้อนให้
เห็นแหวนเพชรที่นิ้วนางข้างซ้าย

เธอสวมมาตั้งแต่งานแต่ง แถมยังใส่ไปเดินห้างสรรพสินค้าอีก
หญิงสาวเหยียดนิ้ว ดูดีๆ มันสะกดดูตามากเลย เมื่อจัดการเสร็จสรรพรุจีก็
ถอดแหวนใส่ไว้ในกล่อง เอาไว้ออกงานค่อยสวมก็แล้วกัน เธอไม่ใช่คน
ชอบอวดความร่ำรวยเท่าไร

หลังจากเก็บแหวนเสร็จเธอก็หาว ความจริงมันยังเข้าอยู่สำหรับการ
ทำอะไร ขณะที่หญิงสาวกำลังจะคลานขึ้นเตียงอีกรอบเสียงเคาะประตูกึกดัง
ขึ้น ผู้มาเยือนคือภักทรนั่นเอง

“พี่ภัทร”

“อ้าว...ตื่นแล้วนี่”

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะตื่นตื่น หรือเธอฟังผิด มันฟังแปลกๆ แต่รุจีไม่
คิดอะไร เธอสงสัยว่าภัทรไม่ได้ไปทำงานเหมือนภาคีเธอ

“มีอะไรเธอคะ”

ภัทรยิ้ม “ไม่มีอะไรหรอก พี่ไม่เห็นรุ จิตว่ายังไม่ตื่น ถ้าตื่นแล้วก็
ลงไปข้างล่างเถอะ ไปทานมื้อเช้ากัน”

หญิงสาวยิ้มงงๆ เธอยังไม่ทิวเลย ยังไม่มีเรื่องอาหารอยู่ในสมอง
ความจริงคือปกติเวลานี้เธอยังไม่ตื่นด้วยซ้ำ คงเป็นเพราะแปลกที่ พอเย็น
นึ่งๆ เห็นว่าภัทรรอค่างาจึงจำเป็นต้องตอบ

“คะ เตี้ยวรุลงไป”